Без слів.

— Наш Вася ввійшов в образ...

— З Новим роком!..

Підготувався.

РЕМОНТ ГОДИННИКІВ

Перед Новим роком.

— А хіба Дід Мороз не людина!

— Уже, мабуть, досить пити, бо в очах двоїться.
— А ви дивіться одним оком.

За звичкою.

Без слів.

— Приходь. Вип'ю я і ще один товариш.

Без слів.

— Скажи, чи й справді мене не можна впізнати! Я хочу декого покритикувати.

— Я, товаришу лісник, тільки сніжок струшую!

Без слів.

— Здається, ці ялинки росли не тут.

З Новим роком, товариші!

— Таке враження, наче ви на роботі, а не на зустрічі Нового року.

ПЕРЕЦЬ

№ 24 (802). Рік видання 42-й КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1968
Ціна номера 12 коп.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Годинник авральника.

perec-ua.
perec-ua.

Сію, сію, посіваю...

Тебе, читацька моя громадо,
Із Новим роком віншую радо,
І, як одвіку у нас ведеться,
Кажу при цьому од всього серця:
Сію, сію і посіваю,
Із Новим роком поздоровляю!

Хай наливається, колоситься
Жито, пшениця, всяка пашниця;
Хай виростають нові заводи,
Нові Герої, нові рекорди,
Нові будинки в селі і місті;
Хай пошта носить лиш добрі вісті;
Щоб вам не знати біди-напасті,
В достатку жити, у мирі й щасті;
Удач в роботі усім бажаю...
Сію, сію і посіваю...

У новорічну оцю годину
Віншую вашу усю родину:
Хай рід ваш славиться у народі,
Хай прибувають у вашім роді
Сини чи дочки, чи й внуки, може,
(То, що вам любо уже та гоже):
Щоб, як дубочки, росли синочки,
Щоб розквітали, мов рожі, дочки.

А якщо в мами уже та в тата
Та й на порі стали молодята,
То хай весілля заходить в хату
На радість мамі, на втіху тату.
Тож сію, сію та посіваю
І для весільного короваю...

Й щоб родив «Перець» у кожній хаті,
Урожаї вам давав багаті —
На кожну душу — по корцю сміху
Тобі, читачу, й мені на втіху,
На щастя, радість та на здоров'я,
А ворогам всім — на безголов'я.
Для того лепського урожаю
Сію, сію і посіваю...

Із Новим роком поздоровляю!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

Що дарувати на свято

ГУМОРЕСКА

Проблема подарунка переслідує мене з того самого моменту, коли я вперше збирався на побачення. Тоді з годину ходив по базару і гадав, які саме квіти їй подарувати — одні були дуже дорогі, інші — не дуже красиві.

Відтоді кожне свято для мене — глибокі роздуми на тему, що б його подарувати дружині. Та недавно в одному журналі я прочитав поради для чоловіків. І аж підстрибнув з радості. Автор просто геніальна людина! Він стверджує, що найкращий подарунок для дружини... комплімент. «Приємне слово, — каже він, — для жінки дорожче за найкоштовніший подарунок».

Я негайно ж перевірив цю пораду на практиці.

— Слухай, — кажу дружині, — у тебе сьогодні такий чудовий колір обличчя.

Вона здивовано подивилася на мене, потім — у дзеркало і посміхнулася.

— У тебе, виявляється, красиві очі, — якось мимохідь кажу наступного дня.

По всьому було видно, компліменти їй дуже подобаються. Мені навіть здалося, що в неї й настрій од них кращає. Як я був вдячний авторові поради! І дружині робиш приємне, і грошей на це не витрачаєш.

Тільки з часом я став ловити себе на тому, що повторююся. Скажімо, на одному тижні двічі похвалив її зачіску і тричі граціозну ходу. Довелося завести спеціального блокнота, куди я занотовував, коли і які приємні слова дарував своїй дружині.

Зрозуміло, на свята я завжди готував щось особливе. До речі, не так то й просто знаходити фрази для похвальби, які б водночас не здавалися абсолютною фантастикою і хоч віддалено скидалися на правду, От, скажімо, на одне з свят я приготував таке.

— Ти собі уявити не можеш, яка ти сьогодні гарна. Кофта, яку ти зв'язала, робить тебе ще тендітнішою і чудово відтіняє обличчя, яке безумовно гідне пензля найталановитішого художника. Ніхто в нашому будинку не може зрівнятися з тобою...

Ефект був блискучий. Після цього монологу дружина годину не відходила од дзеркала.

На день народження я подарував їй аж чотири аркуші компліментів, що закінчувалися словами:

— Я певен, в нашому мікрорайоні ніхто не може зрівнятися з тобою по красі, розуму і смаку...

Дружина цілий вечір не відходила од дзеркала. Вона, взагалі, останнім часом полюбляє (а хто з жінок цього не любить!) проводити вечори біля трюмо. Ні театри, ні кіно, навіть телевізор не може відірвати її від цього улюбленого діла.

Звичайно, Новий рік — свято особливе. Я вирішив подарувати дружині таке, чого вона досі й не чула. Два вихідних сидів я в публічній бібліотеці, обклавшись шедеврами світової поезії. І таки вийшло дивовижно! Мій новорічний подарунок ледве вмістився на п'яти сторінках.

Півтори години я дарував їй найчудовіші компліменти. А наприкінці назвав її найкращою, найрозумнішою жінкою в столиці.

Сонячна посмішка осяяла її обличчя.

— Ти маєш рацію, — сказала вона, — я красива, я кмітлива, я неповторна, я найкраща жінка в столиці! Так заради чого я буду губити свою красу з таким бовдуром, як ти. Я все обдумала і вирішила: піду від тебе. З моїми даними я маю право на краще...

І уявіть собі — пішла. Я сиджу в кімнаті і чекаю. Певно, скоро прийде? Лишилося ж дві години до Нового року! Безумовно, вона пожартувала.

А раптом вона дійсно повірила у все те, що я наговорив?

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Як мене чорти під Новий рік водили...

Розповідь Панаса Деркача

Глянув, каже Панас Панасович, на годинника — пора! Пора в чарку щось наливати, пора Новий рік зустрічати. Дивлюся — без двох хвилин дванадцять.

Налив і вимовивши—з Новим роком, Панасе! — хотів пригубити чарчину, коли де не візьмись — чорт!

Ріжками хитає і ратицями по підлозі вибиває.

Разів зо три перевернувся, та й до моєї чарочки кігті простягає. Хоче, окаянна його душа, перехопити і в свою нечестиву горлянку перелити.

Ні, думаю, тепер дурних нема. Не ті нині часи, щоб якимось там чортам піддаватися.

— Відійди, — говорю, — грішна ти занудо, подалі, поки я хоч штук дві перехилю.

Нечестивець ні в яку — не відходить. Скрутив хвоста бубликом і на мене. Намагається вирвати чарку... Н-ні, сам собі міркую, не на такого ти напав. Щоб ти у Панаса вирвав новорічну, та ніколи в житті. Раз вона повна, Панас може іти в атаку не на одного, а на двох чортів!

Лихий крутиться, крутиться і бачить, що його не бере, почав до мене ладиком підступати.

— Дай, — просить, — покуштувати. Капони хоч двадцять капельок...

Я перепитую:

— На язик двадцять капель линути?

Чорт витяг свого довжелезного язика і говорить:

— Панасе, не жартуй! На це, — каже, — мотовило двадцять грамів аж ніщо. Ти мені пужони по двадцять грамів на кожен зуб.

— Еге-ге, — кажу, — доза величенька. Це тобі, рогатий, треба скакати до тітки Одарки. У неї на покуті сулія перваку стоїть.

— Пробував,—говорить лукавий,— скакав і через димар у хату плигав. Дак там мої номера не проходять. Тітка Одарка злигалася з другим чортом. У нього і роги крутіші, і хвіст більший, і таке інше...

Нічого не вдієш, довелося й нечестивцю підходященьку чарчину налити.

Вихилили. Чорт облизався і підставляє іще. Наливай, мовляв.

— Завіщо, — питаю, — тобі така шана, ще одну наливати?

Хвостатий ото, першу сьорбнувши, ожив, як півень на току.

— Ти, — говорить, — Панасе, славна людина. Ти на сцені читаєш сміховинні оказії... І ти добре знаєш: жоден сміхотворень поганим словом чорта не згадує. Все-таки наш брат вашому брату в чомусь та підсобляє. Послухай, хто коваля Вакулу на власній спині пер аж у Петербург — чорт! Хто в копанку людей затягає й з копанки їх витягає — чорт! Що тобі твоя дружина каже, коли ти охмілілий удосвіта додому приходиш? Вона тобі, Панасе, каже: де тебе всю ніч чорти носили? Що за Петра Свербигуза у вихідні кажуть? А кажуть ось що: Петра знову кудись чорти понесли.

Чуєш, яку ми маємо у світі популярність? А ти, голубчику, позавчора, коли водив онуків у другу дитячу бібліотеку, яку в Полтаві запроторили в такий закапелок, що вдень і з свічкою не знайдеш, що ти казав? Забув?.. А я чув. Ти бурчав: ось куди дитячу бібліотеку загнали. Тут сам чорт ногу зламає, а її не знайде. А я оце перед Новим роком у Ворсклі в ополонки плигав, хотів карасика чи щучку вловити. Нема. Усю рибу подавили. Ти ж, Панасе, знаєш чи не знаєш, що Полтавський локомотиворемонтний завод усі нафтові відходи фугує у Ворсклу. І з Полтави тоннами усякі нечистоти пруть у цю славну річку. Там не тільки риба, слони б заревіли — рятуйте! Учора один рибалка іде і голосно-голосно кричить: «До кого писати? Кому скаргу подавати?.. «Постояв, постояв, подумав і додав: «Хіба, може, чортам черконути? Хай хоч рогаті ворогів природи поштрикають? Може, допоможе!»

Тирада, що й казати, логічна: довелося й другою непроханого гостя пошанувати.

Вихилив чорт і оцю і просить третю!

Довелося налити і третю. Мабуть, наливав і четверту, бо коли я прокинувся, то виявилося, що я лежав у свого приятеля в хаті під припічком.

Вочевидь, дуже-таки щедро ми з приятелем Новий рік зустрічали, і де ж ти се сховаєш — частенько й перехиляли.

Словом, пересолили. А воно народна поговірка правдиво каже: недосолене на столі, пересолене — на голові.

Так воно, вибачайте, і вийшло: пересолив... І замість того, щоб тебе дружина милувала, якась чортяка усю ніч біля тебе кружляла.

Новорічну розмову Панаса Деркача записав Ол. КОВІНЬКА.

ВАЖКО БУТИ ДРУГОМ ЛЮДИНИ

ГУМОРЕСКА

Рябко простягнувся в буді. Голову висунув у дірку. Поклав на лапи. Погода — золото. Злітають лапаті сніжинки. Одна з них сіла Рябкові на ніс. Рябко покосився на неї оком. Лизнув язиком.

Глянув на хатнє вікно. З нього б'є, як з прожектора. За вікном виграє ялинка. Рипнули двері. Вийшов господар. Рябко навіть не поворухнув хвостом. Все одно господар не до нього. Пішов до хвіртки. Ясно, що чекає гостей.

О! Йдуть. Вітаються. Декого Рябко впізнає. Отой рудий завжди лізе до Рябка цілуватися. А отой в розстібнутому пальті минулого року цілу ніч сидів на Рябковій буді і виводив:

Чому я не сокіл?
Чому не літаю?

Рябкові вже й самому хотілося, щоб той став соколом і полетів.

Усі зайшли до хати. Рябко заплющив очі. Легка дрімота сповила його тіло. Сниться Рябкові, що з хати вийшла господиня. Йде до Рябка, несе полумисок з м'ясом і каже:

— З Новим роком тебе, Рябко! На ось поласуй...

Рябко тільки роззявив рота, як хтось над самим вухом запищав:

Ой, чорна я си чорна...

Рябко аж підскочив. На нього, хитаючись йшла дебела молодиця. Щоб уникнути напасті, Рябко втягнув голову до буди.

З хати вийшов отой рудий, що завжди з Рябком цілується. Прощай, сон.

Рудий почовгав спочатку до хвіртки. Щось там довго бубонів. Потім поплівся до Рябкової буди.

— Рябко! А, Рябко! А де ти там? М-може, ти вже вмер?..

Ви дасте вмерти, подумав Рябко.

Рудий став навкарачки перед будою. Хриплим басом загавкав на Рябка. Тоді почав пхати голову у дірку.

Рябкові хотілося вкусити рудого за носа. Або хоч налякати. Але вирішив: краще з п'яним не зв'язуватися.

Рудий витягнув голову. Сів біля буди.

— Рябко! А, Рябко! Давай вип'ємо. За Новий рік! За те, щоб ми були людьми...

Ти собі будь людиною, думав Рябко. А я не хочу.

— Рябко! С-сук-кин син, — кричав хрипло рудий. — Ти що, оглух?! Я до тебе говорю. Давай вип'ємо! На!..

Рябко вирішив не загострювати стосунків. Виліз з буди. Привітався хвостом. Рудий підставив йому лице. Рябко поцілував у губи. Фу! Вдарило, як з тієї бочки, яку господар ховав колись за його будою.

— На! — підніс рудий до носа Рябкові пляшку. — Давай на двох...

Рябко понюхав. Відвернувся.

— Рябко, ти мені друг, чи не друг? — закричав рудий ображено.

Рябко похитав ствердно хвостом.

— Тоді на, пий. Ах, пардон! Ти з чарки не п'єш. На. Я тобі буду поливати на м'ясо.

Рябко ковтав шматочок за шматочком. Дерло в горлі. Крутило в носі. З очей капали сльози. Але рудий кричав: «Ти мені друг, чи не друг?!» Торкався чаркою до Рябкового носа. Хлюпав з чарки на м'ясо. М'ясо давав Рябкові, а сам допивав.

Рябкові зробилося дуже весело. Він почав рудого цілувати куди попало. Пустився за дамою, що горланила «Ой, чорна я си чорна», і роздер їй спідницю. Налякав кота. Потім на когось гавкав. Когось кусав. Хтось його бив. Далі нічого не пам'ятає...

Вранці Рябко прокинувся в буді. Одне око було таке запухле, що не бачило сонця. Нив хребет. В голові гупало.

Погода — золота. Плавно злітають сніжинки. Одна з них опустилася Рябкові на ніс. Рябко втомлено закрив незапухле око. Згадав вчорашній вечір. Подумав: важко бути другом людини.

Євген ДУДАР.

ГУМОРЕСКА

— Новий рік без ялинки, — сказала дружина Мусія Івановича, — все одно, що іменини без іменинника. Ось тобі гроші...

— Та де я її дістану?.. — завів було Мусій Іванович, але глянув у жінчині очі і квапливо почав одягатися...

На першому ялинковому базарі його чекало саме паліччя, на другому — сама глиця. На третьому базарі були сосни, а також черга — довга, як хвіст Змія-Горинича.

Мусій Іванович підняв комір і став у чергу. За годину, вибиваючи подубілими ногами чечітку, він уже думав про смисл буття, а також про те, що сосни для нього не вистачить.

І тут — як буває лише на святки — Мусієві Івановичу всміхнулася доля. У вигляді суб'єкта з червоним носом і таємничим голосом.

— Ялинку треба? — спитав суб'єкт і повів зраділого клієнта у темний під'їзд. — Жени трояк!..

За хвилину Мусій Іванович виніс на вулицю гарненьке деревце і, встромивши його у сніг, кинувся по таксі. Ось і машина... Мусій Іванович повернувся, щоб узяти ялинку... і побачив самий білий сніг.

Приголомшений, він довго не міг зрушити з місця. Нарешті, кленучи злодія, подався додому.

І враз йому тьохнуло серце. Попереду якийсь чоловік тягнув санки з двома ялинками! Верхня була точнісінько як та, що її вкрали у Мусія Івановича.

Він ішов уже поруч із санками. Серце раптом почало битися з такою силою, що застугоніло у скронях. Адже варто простягнути руку...

Не тямлячи себе, Мусій Іванович схопив ялинку і, мов той заєць, вистрибом кинувся у провулок...

...Жінці він не сказав ані слова. Мовчки потягнув ялинку в куток і почав лаштувати хрестовину. Обличчя йому палеміло з морозу і хвилювання.

Зненацька в квартирі пролунав дзвінок. Мусій Іванович сіпнувся, наче його вдарив електричний струм. Міліція!.. Дружина пішла відчиняти двері, а він блискавично виволік ялинку на балкон.

У кімнаті почувся чоловічий голос... І тоді Мусій Іванович, не роздумуючи, підняв ялинку над поруччям і жбурнув у двір.

— Спасибі! — гукнув хтось ізнизу.

Мусій Іванович боязко ввійшов до кімнати і побачив людину у форменному одязі.

— Вітальна телеграма! — сказав листоноша. — Розпишіться...

Леонід ШИЯН.

Телеграфне агентство Перця

ПОШУКИ ГОТЕЛЮ

МИРГОРОД Полтавської області. (Кор. ТАП).

Ось уже понад рік миргородці і ті, що приїжджають до міста у відрядження, розшукують новозбудований готель, про який чорним по білому написано в «Історії міст і сіл Полтавської області» на сторінці 648 в третьому рядку згори. До цього часу нікому не вдалося напасти навіть на слід готелю. Пошуки тривають.

ШТУЧНИЙ ЗАГАР — ЦІЛИЙ РІК

КРИМСЬКА ОБЛАСТЬ. Напередодні Нового року на вулицях курортної Алушти з'явилися засмаглі громадяни. Стійким загаром інтенсивного антрацитового кольору вони вкрилися протягом десяти хвилин, потрапивши в густі клуби диму, який випускає на місто Алуштинський молокозавод. «Віднині курортникам сонце не потрібне, — радісно заявив спецкору ТАП представник дирекції заводу. — Виявляючи батьківське піклування про здоров'я трудящих, у новому році ми значно збільшимо випуск диму на рідне місто».

АВТОМОБІЛЬНА КАТАСТРОФА

Заклинило мотор... Водіям автомашин це лихо відоме. Вони, однак, не знають, що з мотором може скоїтися ще більша біда — його може закалинити. А саме таке трапилося з машиною колгоспу «Заповіт Ілліча» Червоноармійського району Житомирської області. Довірившись рекламі Калинівського ремзаводу (Вінницька область), який гарантує виконання замовлень у короткий строк, правління колгоспу ще 24 листопада 1967 року відвезло в Калинівку мотор від машини ГАЗ-51. І хоч з того часу вже минув цілий рік, забрати відремонтований мотор ніяк не вдається, бо, як подейкують, на заводі його переробляють на вічний двигун.

Нових фантастичних успіхів вам, умільці-ремонтники!

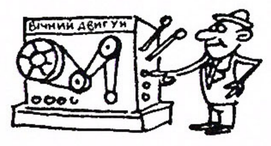

ТЕХНІЧНИЙ МАСКАРАД

КАМ'ЯНКА-БУЗЬКА Львівської області. (Наш кор.). Вже не вперше керівництво лісопаркетного комбінату (директор т. Ковтонюк) зустрічає Новий рік оригінальним маскарадом. Про людське око склад сировини періодично оснащується мотовозами, а на ділі деревину до розпилювального цеху возить стара шкапа. Що ж до механічного реквізиту, то його в міру іржавіння здають в утиль. Дотепний маскарад триває...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А Петро Петрович самокритичний.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

А. І. Культенко працював завідуючим свинофермою колгоспу ім. Ілліча Компаніївського району Кіровоградської області. До працівників ферми ставився так грубо, що навіть свиней ставив у незручне становище. Особливо прискіпливим і несправедливим був він до свинарки Бережної. Колгоспники поскаржилися на Культенка Перцеві.

Голова Компаніївського райвиконкому т. Безвушко повідомив редакцію, що такі факти мали місце. За незадовільну роботу і грубе ставлення до свинарок Культенка А. І. з посади зав. фермою знято.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

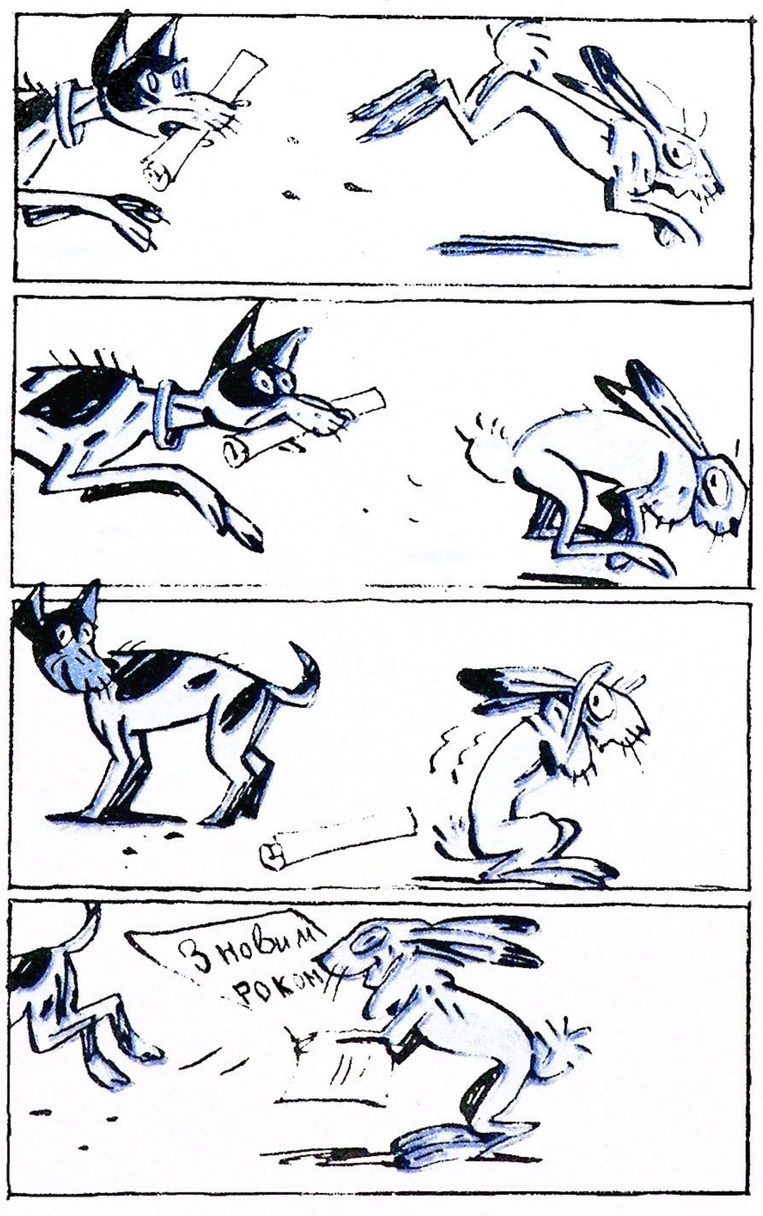

Без слів.

Визнали...

Жив-був на світі творчий чоловік.
Мав хист до віршів і тонку натуру,
І дня без рими він прожить не міг.
Ну, словом, страх любив літературу.
Та хоч при силі був його Пегас,
Й пером рука поета володіла,
Не міг, бідака, здертись на Парнас,
Знать, не в коні буває часом сила.
Не раз він чув: «Не поспішайте в друк,
Гостріть перо та класиків читайте.
Шедеври не з'являються без мук,
Учіться, друже, і на цім — бувайте!»
Підступний час вже й скроні побілив,
Років уже пролинуло чимало...
Аж ось, якось на форумі богів
Його поему вголос прочитали.
Й заговорили про поета враз:
«Негайно треба видавати збірку.
Давно вже час поету на Парнас...»
І прийняли покійного у Спілку.

Ярослав КОРОЛЕВИЧ.

Дід і Заєць

(Байка)

На річці, що звивається в долині,
Дідусь побачив Зайця на крижині.
Де повідь поміж скелями спада,
В туманну даль його несе вода.
—. Рятуй, дідусю, бо кінець мій близько! —
Кричить щосили той Зайчисько.
Старий до Зайця підганя човна...
Щоб смертної позбутись муки —
Стрибнув той Заєць сам до діда в руки.
— Ну, слава господу, минула смерть страшна!
Несе дід Зайця, радісний без краю,
А сірий сам до себе промовляє:
— Що ж за рятунок це? Чом дідова рука
Мене трима за вуха й не пуска? —
А дід гука до баби через двері:
— Стара, є жирний Заєць до вечері! —
Вухань рвонувсь і стрибонув за мить.
Тіка до лісу, аж бур'ян шумить,
І сам до себе з страхом промовляє:
— Не кожен приятель,
Що з горя визволяє!..

Іван ХОМЕНКО.

Алло, дайте місто!

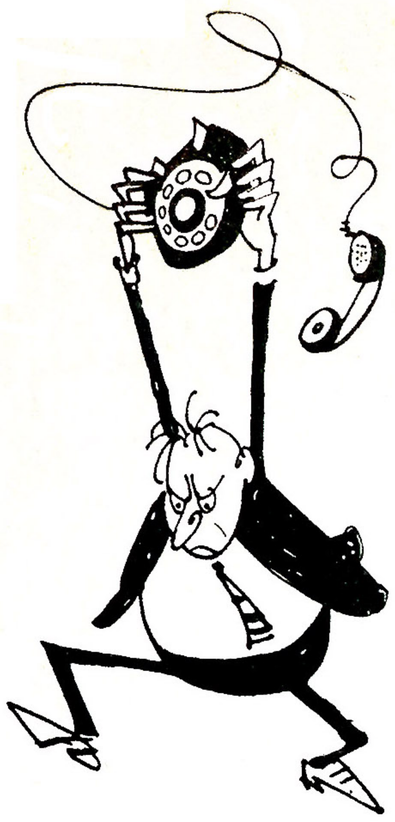

Для порівняння згадаємо, як було раніше. Ні, в 913-му році, а всього лише 10 років тому в с. Княжичах Києво-Святошинського району, де на весь колгосп був один-однісінький телефонний апарат. Про нього й мова.

Телефон майже ніколи не працював. О, для цього були підстави: діти у дротах змія заплутали, якийсь пекельний водій телеграфного стовпа збив.

Зв'язок також порушувався на відлигу, на дощ, на вітер і з багатьох інших причин, не з'ясованих досі. В селі говорили:

— Знову телефон не працює — видно, дощ буде.

Це стало прикметою...

У тих рідкісних випадках, коли телефон ні з того ні з сього раптом починав працювати, в колгоспній конторі збиралось чимало бажаючих подзвонити до району. Було це непросто. Годинами по черзі крутили ручку телефонного апарата, схожого на м'ясорубку, час від часу стомлено гукаючи:

— Алло, станція! Комутатор, алло!..

Аж поки комусь щастило почути в слухавці такий жаданий, такий чарівний, такий милий голос чергової телефоністки.

— Дівчино! Рідна! Дайте місто!— благав щасливець.

— Я вам не рідна, — комизилась дівчина.— А місто зайняте!

Місто було завжди зайняте.

Дівчину умовляли гуртом, видираючи один у одного трубку, сварилися. Нарешті, дівчина не витримувала:

— А що у вас трапилось?

— Пожежа!

Тільки так вдавалося «отримати» місто.

Отаким був зв'язок колись. Тепер — інакший. Порівняйте самі. На території колишнього колгоспу, а тепер — в радгоспі, встановлено 27 телефонних апаратів. І не отих м'ясорубок, а новеньких, з цифрами. ТАН-6 звуться. Відпала в людей потреба за кілька кілометрів бігти до телефону, крутити ненависну ручку, гукати дівчину. Варто лише простягнути руку, підняти трубку і елегантно, одним пальчиком набрати номер. І все. В повному розумінні. Бо на цьому всі контрасти закінчуються. В трубці тихо, як у лісі опівночі. Чи воно на дощ, чи діти змія заплутали...

Заради справедливості слід зауважити, що в телефонній трубці не завжди тихо. Іноді чути музику, іноді щось шкварчить, іноді пікає, іноді тукає, іноді свистить. Іноді хочеться пожбурити телефон у вікно. Щоб побороти спокусу, слід накрити телефон газетою і уявити, що у вас його взагалі нема і не було ніколи. Проте це так близько від істини, що навіть уяви не доведеться особливо напружувати.

В ті дні, коли телефон працює, виникає пристрасне бажання подзвонити до М. Л. Глухмана, що відповідає за телефонний зв'язок у районі, і відкрити йому свою змучену телефонними несправностями душу. Сказати йому, що навіть гра у зіпсований телефон, коли довго затягується, і то набридає. Але це вам навряд чи вдасться. Не забувайте, що «місто зайняте». Досі не звільнилося.

Що ви хочете — із двох нових ліній до Боярки працює чомусь одна.

Хіба що за відсутністю звичайного зв'язку спробуйте встановити з Глухманом телепатичний. Ви — індуктор, Глухман — реципієнт. Неважний, правда. Бо сигнали абонентів, як правило, не сприймає. Але спробуйте. Телепатограму передавайте відкритим текстом:

— Товаришу Глухман, алло! Дайте місто! Зробіть, щоб телефонний зв'язок у с. Княжичах не псувався по десять разів на день. І в інших селах району також. (Бо і в них не краще!). Зробіть ласку!

...Може, телепатія й подіє.

Віталій КОВАЛЬ.

Київо-Святошинський район.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

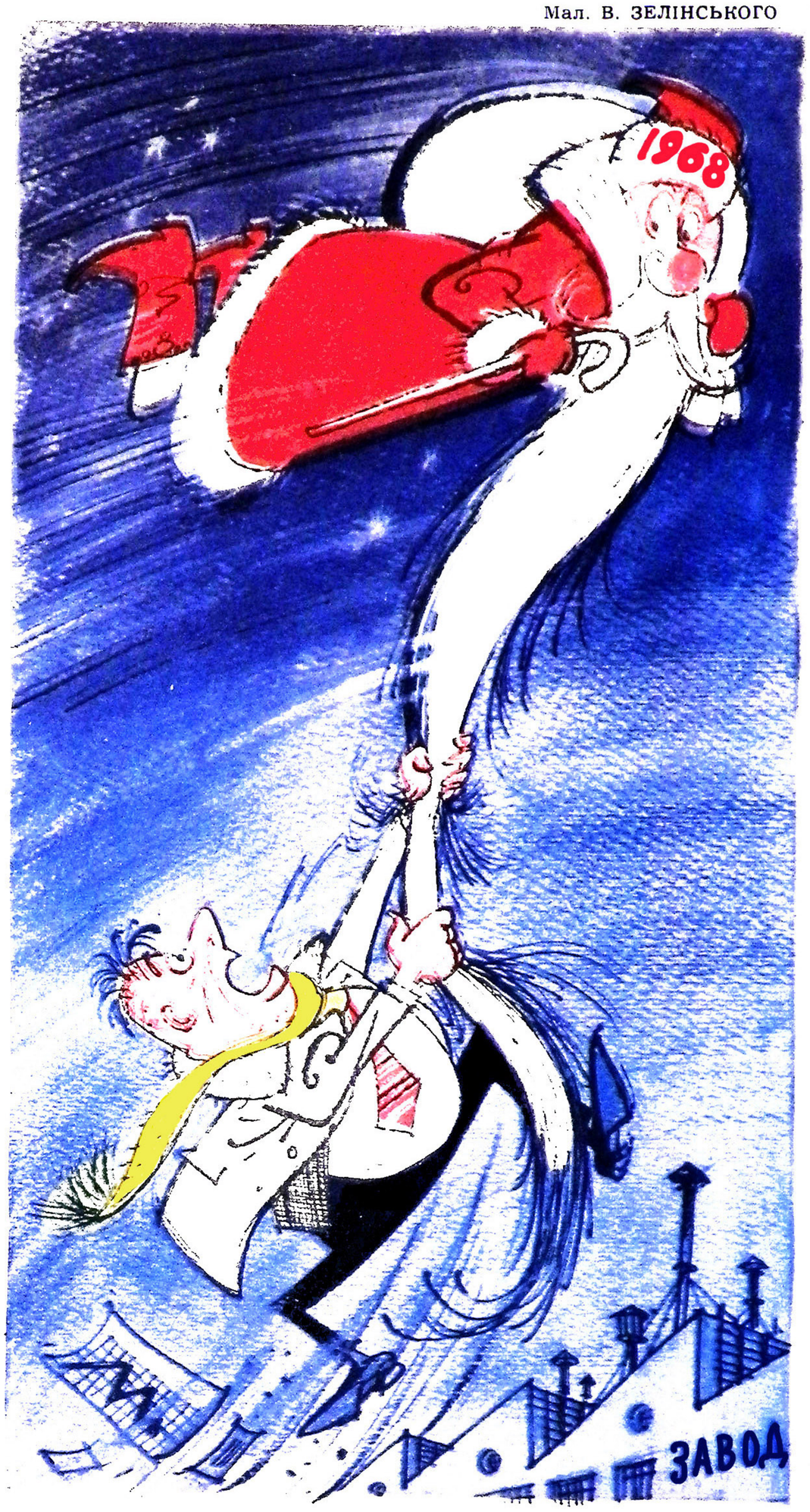

— Зачекай, поки ми план виконаємо, бо інакше позбудешся бороди.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З Нового Села Ізяславського району, що на Хмельниччині, надійшло не зовсім звичайне повідомлення. «У нас, Перче, — писалося в тому повідомленні, — є тихе болото, в якому чорти водяться». Зазначено було і точну адресу «тихого болота» — Новосільське споживче товариство.

При перевірці фактів на місці ревізори справді виявили багато нечистого. Так, у продовольчому магазині Нового Села допущена розтрата на суму понад 23 тисячі крб. У магазині с. В. Пузирки систематично завищувались ціни на товари. Шахраї тут тихо собі махлювали, бо чимало покровителів мали.

Тепер все це болото розворушено, а нечистих на руку і совість людців виведено на чисту воду.

З Хмельницької облспоживспілки повідомили, що завідуючу продмагом Нового Села Бернацьку з роботи знято і взято під варту. Взято під варту також старшого бухгалтера споживчого товариства Фурмана.

Правління Новосільського ССТ розпущено. З роботи звільнені: завторг Бернацький, старший бухгалтер Толочко, рахівник Кондратюк, ревізор ССТ Пасічник, ревізор Ізяславської райспоживспілки Денисов.

Органи прокуратури ведуть розслідування.

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

МУЗИЧНИЙ АНТРАКТ

Важким allegro впав Бетховен...
Я бачу буйножовті вальси соняхів...
Скрипко моя безсонна!
Хочеться плакать мені, Сен-Сансе,
Гітар бузковий лад...
М'якими трубами вилискує
В садах засмучений Рахманінов.
...Меланхолійний, жовтий дзвін
оркестру.

Проміння цнотливі свічі
Під флейтами лопотінь.
Стрімким прозорим скерцо
Билось море в береги і реї
і т. д. і т. д.
(З віршів Ірини ЖИЛЕНКО).

**Я така музично-меланхолічна,
Суцільне andante, суцільне allegro moderato.
Моя фіалкова засмучена жіночість вічна.
Підступа до серця — місячним ножем щербатим.
Хочеться плакати урочисто-чисто,
Скотитись сльозою по щоці епохи.
Флейти-жалібниці дзвінке намисто
Розсипати — кинути тузі під ноги.**

**Поцілунків хочу. Щоб троянди на серці!
Щоб Сен-Санс, щоб Бетховен, щоб баяністів тріо.
Щоб блакитне кохання зіграло скерцо
На скрипці страждання буйно й цнотливо.**

**Щоб ніч шепотіла щось елегантне,
Щось дуже жасмінне, щось дуже бузкове.
Щоб смуток прийшов під вуаллю тайни
І проспівав мені колискову.**

**Я така мила: люблю співати.
А заспіваю — питають люди:
— Коли ж перестану я сумувати
За тим, чого нема і не буде?**

Юрій ІВАКІН.

Новорічні костюми

Мал. А. СВИНЦОВА

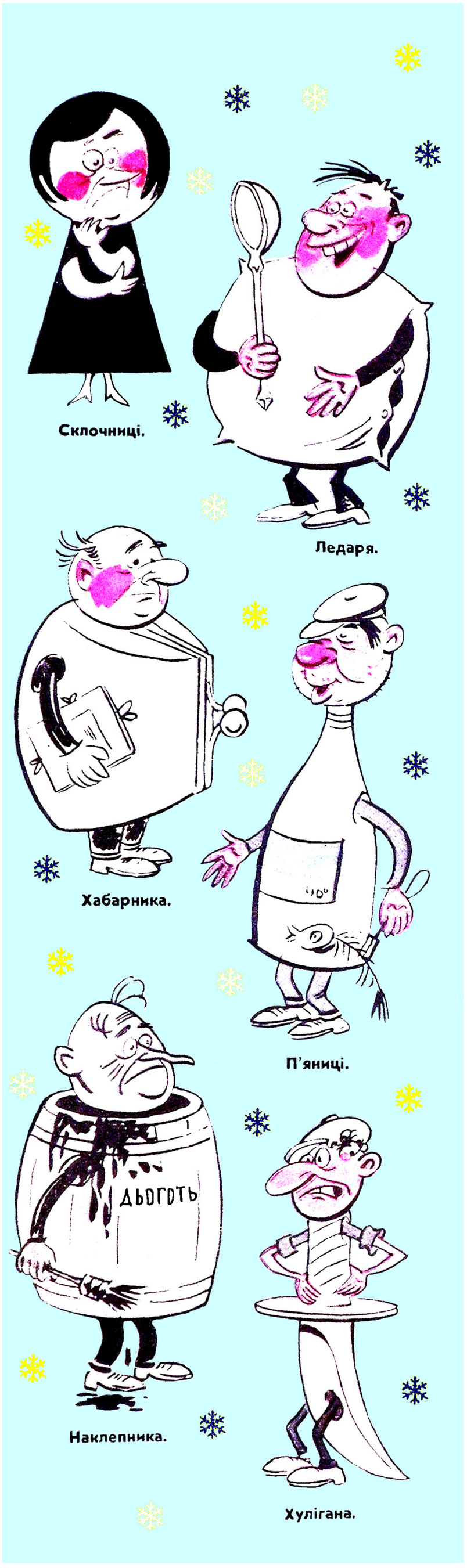

НА РУШНИЧКУ...

Колись малу дитину, котра на ніжки спиналась, але ходити ще не вміла, дибати ніжками вчили з допомогою рушничка. Пропускали попід пахви рушничок, за кінці того рушничка тримав хтось із найближчих родичів дитини і агітував в індивідуальному порядку:

— Ну, диб-диб! Ну, туп-туп! Тупай, тупай по земельці, бо земелька наша!

І майбутній землепроходець робив по земельці і диб-диб, і туп-туп доти, доки не навчався ходити без рушничка, по-справжньому.

Пізніше, в епоху кібернетики і транзисторних приймачів, були винайдені ходунці. Такий собі арматурний агрегат на коліщатках, обшитий тканиною з двома дірками для ніг. Учбова програма дещо політехнізувалася, потреба в рушничку начебто відпала. Але консервативні бабусі з нахилом до антимеханізації і тепер віддають перевагу рушничкові перед ходунцями.

Зрештою, це питання не принципове, справа смаку. Не так вже й важливо, в який саме спосіб вивчиться дитина ходити — з допомогою рушничка, чи з допомогою ходунців. Головне, щоб вона міцно на ногах трималася. Змалечку й до старості, і в усіх відношеннях.

Однак досвід і практика показують, що окремі громадяни без рушничка, притриманого батьківською рукою, не мислять свого існування не тільки в ніжному дитинстві, не тільки в тій порі, коли сіються вуса, а навіть тоді, коли вуса починають сивіти. Тут, правда, і рушничок вже не той, і не батько чи бабуся притримують, але без підтримки чи без допомоги вони не уявляють свого існування. Починається це все, як правило, з шкільної лави. Ваня, Вася чи, скажімо, Грицько зосереджено довбають собі в носі або, дивлячись у вікно, гадають, яка гава злетить з паркана першою, а до Вані, Васі чи Грицька прикріплюють Маню, Галю чи, скажімо, Петю, і вони йому допомагають. Ні, не в носі довбати допомагають, і не гав лічити допомагають. Допомагають розв'язувати задачки, допомагають знаходити на карті озеро Байкал, вивчити вірша. Так від першого й аж до десятого класу...

Вані, Васі чи Грицькові це страшно подобається. Вони навіть уявити собі не можуть, що могло б бути якось інакше. І так аж до інституту...

І тут... починається все спочатку. На комсомольських зборах приймається рішення допомогти Вані, Васі чи Гриші в навчанні. І вже Галя за Ваню креслить, Маня за Васю перекладає іноземний текст, а Петя дотягує Гришину дипломну роботу. Ваня, Вася і Гриша дуже задоволені. З почуттям виконаного обов'язку, без тіні сумління, одержують дипломи і призначення на самостійну роботу.

Зважте на це слово — самостійна робота. Воно, мабуть, мусить означати, що дипломований спеціаліст повинен бути не просто штатною одиницею. Він, дипломований спеціаліст, хоч і молодий ще, але має виконувати важливу громадсько-корисну роботу. Але він не звик. Не звик ні до якої роботи взагалі. Ні зокрема, ні в цілому.

Його ровесники-однокашники вже давно закачали рукави і працюють, а він ходить по установах і нудно скиглить:

— Не допомагають молодим спеціалістам!

Безумовно, молодим спеціалістам потрібна допомога. Трапляється, що й не дуже молодим, і не дуже спеціалістам теж треба допомагати. І ніхто ніколи у нас від допомоги не відмовляється. Але чи не занадто ми панькаємося з любителями ходити «на рушничку» аж до пенсійного віку? Відпусти такому «рушничок», і він заоре носом і наб'є на лобі гулю. І тут-таки розпхинькається:

— Коли б мені вчасно допомогли, коли б мене підтримали...

В чому мусить полягати допомога, коли йдеться про виконання безпосередніх і прямих обов'язків, коли мусить бути виконана робота, яку замість нього ніхто не може виконати,— він не знає. І не хоче знати.

— Чому ви завалили заготівлю грибів?

— Коли б мені допомогли...

— Чому досі не здано в експлуатацію важливий об'єкт?

— Коли б мене підтримали...

...Якось у розмові з одним пенсіонером, колишнім бухгалтером, я почув буквально таке:

— Е-е-е, голубчику! Ви, знаєте, які я вірші в молоді літа писав? Ого, коли б мені допомогли та підтримали, точно вам кажу, я б Сосюру пересосюрив і Тичину перетичинив...

Він не одинокий. Його духовні колеги і сьогодні тиняються під дверима Кабінету молодого автора і, замість того, щоб серйозно працювати, нудно скиглять:

— Нам не допомагають, нас не підтримують...

...Півбіди, коли такий любитель підтримки і допомоги заготовляє, скажімо, мак. Як відомо: сім літ мак не родив, і голоду не було. Та куди гірше, коли помилково йому доручать очолювати, скажімо, цех або підприємство чи науково-дослідний інститут. Тут уже горе і тим, що «під ним», і тим, що «над ним». Такий не тільки не прийме сміливого, оригінального рішення, він і конкретного завдання виконувати не буде, чекатиме на допомогу і підтримку.

Але не було ще випадку, щоб хтонебудь з вищезгаданих громадян на запитання, чому він запізнився з обідньої перерви, відповів:

— Не допомогли... Не підтримали... Поки я їв борщ, ніхто не захотів допомогти мені з'їсти котлети. Щоб швидше було...

З обідом любителі допомоги, як правило, справляються самі.

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У «Перці» № 18 опубліковано фейлетон «Специфіка жанру». В ньому йшлося про дивну пригоду, що сталася на базі відділу робітничого постачання Просянецького комбінату вогнетривких виробів Дніпропетровської області. Тут, зі складу, зникло кілька мішків цукру. Зникло загадково, бо ні підкопів, ні дірок у даху не знайдено. Залишилися цілісінькими й вікна, справнісіньким замок на дверях. А цукор щез.

Ретельна перевірка нарешті навела на сліди. А сліди ті привели до зловмисника. Ним виявився сам завідуючий складами бази Безкоровайний.

Секретар Покровського райкому КП України Ф. Кадась повідомив редакцію, що за крадіжки цукру Безкоровайного засуджено до двох років позбавлення волі.

Начальника ВРП Підголу за байдужість і недбальство з роботи знято.

От і борись...

Чого йому тільки не читали, чого не показували, а йому все мало. Ти його запрошуєш на актив, ти йому роз'яснюєш, проводиш з ним бесіди, показуєш йому фотознімки, кінофільми. А йому все мало.

Ти його попереджаєш, ти його знайомиш з положеннями, з розпорядженнями. Ти його лаєш, проколюєш дірки в талонах, позбавляєш прав, а він робить по-своєму.

Одним словом, у нього своє хоббі. Своєрідне, оригінальне, ні в кого не запозичене. У нього своє ім'я. Автопорушник. Оце про нього і піде мова. Оце він такий малосвідомий і невиправний тип.

Мало сказати тип. Варвар! Варвар з битого шляху!

Може, ви заперечуєте?!

То скажіть, будь ласка, як можна назвати водія автомашини О. Гунька з Кременчуцького автозаводу Полтавської області?

Добре хильнувши під «Червоними вітрилами» (назва ресторану в м. Летичеві Хмельницької області), О. Гунько вирішив проїхатись з вітерцем. Не встиг, як кажуть, лягти на курс, як збив двох перехожих. Збив і, гадаєте, зупинився?! Нічого подібного. Одного ще раз переїхав, а другого, помітивши у канаві, закинув у кузов і натис на стартер.

Зупинили чолов'ягу аж у Вінницькій області. Зупинили не одного. У кабіні сидів ще й майстер Кременчуцького автозаводу В. Буз — Гуньків начальник, а в кузові, стікаючи кров'ю, лежав потерпілий. То як ви накажете тепер називати отаких лихачів: порушниками? Чи таки варварами?

А візьміть, приміром, Осадчука з Хмельницького комунспецтрансу.

Чоловік перед тим, як заправити машину водою (Осадчук працює на підмітально-поливній машині в м. Хмельницькому), сам заправляється тим, чого водою аж ніяк не рекомендується розбавляти. Заправившись, мчить. По лівій стороні вулиці.

Мчить і, звісно, збиває. Спочатку одну машину, а через 10 метрів другу. Збиває і щезає.

Чолов'ягу знаходять. Відбирають права. Чолов'яга уже не варвар. Він уже ягня. Пускає крокодилячу сльозу. Вину всю звалює, звичайно, на зеленого змія. Того самого, що горить синім полум'ям і довго не гасне.

Є й інший різновид порушників. Їх називають «Аящо».

— А я що? Хіба я винен? Наказали. От і їду.

Ці не вживають грамів, але порушують. Переважно не самі. Разом з начальством.

— Вони найчастіше стрічаються перед святами, — розповідає мені Володимир Дмитрович Вельський — начальник шляхового відділення Державтоінспекції Хмельницької області. Володимир Дмитрович — психолог. Одних він пізнає по колесах, інших по запаху, і обох разом на віддалі.

Зупиняємо першого.

— З наступаючим святом вас! — ввічливо вітається Володимир Дмитрович з водієм самоскида з Комаровецького хлібоприймального пункту (Деражнянський район). — Куди шлях держимо?

— На Хмельницький!

— Що веземо?

— Яблучка! — відповідає шофер.

— До новорічного столу?

Шофер знизує плечима:

— А я що! Товаришу капітан. Мене директор Лавров послав. Сказали завезти — везу.

Що тут скажеш, крім того, що хай легенько гикається т. Лаврову в ніч перед Новим роком.

Хотілося, щоб відгикалося в цьому році і товаришам з Городоцької автобази (керуючий т. Дрозд), їхні машини теж частенько возять замість необхідних вантажів на державні об'єкти то кошик грибів у самоскиді, то банку смородини.

Як ми вже зазначили, автопорушники бувають різні, і не тільки водії, а й ті, кому слід би стримувати водіїв від тих порушень.

А що ж вони?

А вони самі сідають частенько за кермо і рулюють.

Сідають, звичайно, не маючи на те прав ні моральних, ні шоферських.

А що, як одному захотілося рибки, іншому раків.

Володимир Дмитрович Вельський згадує механіка Хмельницького БМУ-69 А. Баранова. Йому, наприклад, частенько хотілося раків. У цих випадках він брав державну машину, сідав п'яний за кермо і газував у с. Богданівці. Чи піймав він там тих раків чи ні, а от облизня якось піймав. І чималенького. Від працівників автоінспекції.

Є, правда, більш «тверезі» товариші.

Такі у п'яному вигляді самі за кермо не сідають, такі примушують це робити своїх п'яних водіїв.

До таких належить т. Мороз — начальник Сатанівської автоколони.

Такі ж стають і покровителями своїх водіїв. Такі не карають їх, такі за них благають. Пишуть і підписують ангельські характеристики, штурмують кабінети автоінспекції. Не встиг, як кажуть, автоінспектор затримати Кзьондза — мотоцикліста з Хмельницького дорресторану, а представники цієї установи уже в обласній автоінспекції з характеристиками в руках. Шофер В. Грищук з колгоспу «Більшовик» (Шепетівський район) передає машину вантажнику, той машину ставить догори колесами, а голова колгоспу поспішає в автоінспекцію. От і борись.

Ти їм читаєш лекції, посилаєш інформації, а їм мало. Ти їм показуєш фотознімки і кінофільми, а вони порушують.

Питається, чого їм ще не вистачає? Може, фейлетона? То, будь ласка, до їхніх послуг і фейлетон — єдиноможливий новорічний подарунок для автопорушників.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Диви, який скромняга, за нього тоста п'ють, а він під столом ховається.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

Кажуть

Кажуть, я малокультурна,
І, либонь, якась чудна...

Так зате ж, яка фігурна!
і вродлива, й показна!

Мало нас таких на світі,
Це, звичайно, бачать всі.

І мужчини в мої сіті
Ловляться, мов карасі...

Нащо ж розум той Лоріті,
Та культура пречудна?

Якщо є на білім світі
Ще дурніші, ніж вона!..

Петро ДОРОШКО

ЮВІЛЕЙНЕ

Ювілеї мене стомили,
Кожен тиждень у когось дата.
Дорогі мої, друзі милі.
Ви подумайте: нас багато.

Просто важко і неможливо —
Що не тиждень ковтать єлей.
Та й чи справді це так важливо,
Щоб для кожного — ювілей?

Щоб вітання та телеграми,
Та портрети в золоченій рамі,
Та з промовами тости лунко:
Ювілянтові — всі чолом.

Та... апостольські поцілунки
У президії за столом,
Де промовці в присяжнім єлеї
Аж потіють, аж рвуться з гужів.

Не справляйте мені ювілею,
Якщо навіть я заслужив.

ЛЮБИТЕЛІ СТАРОВИНИ

Кричали на весь світ старі комоди:
— Раніш було!.. А зараз — тьху! —
не моди...

ПОРАДИВ

— Сусіде, ви нічого не дасте
Від болю? Ой, рятуйте!.. Зуби!..
А той в одвіт: — Та то пусте!
Заходь мерщій до мене, любий, —
Ураз замовить зуб моя дружина:
У неї не язик, а... бормашина!

М. СЕРГЄЄВ.

м. Дніпропетровськ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

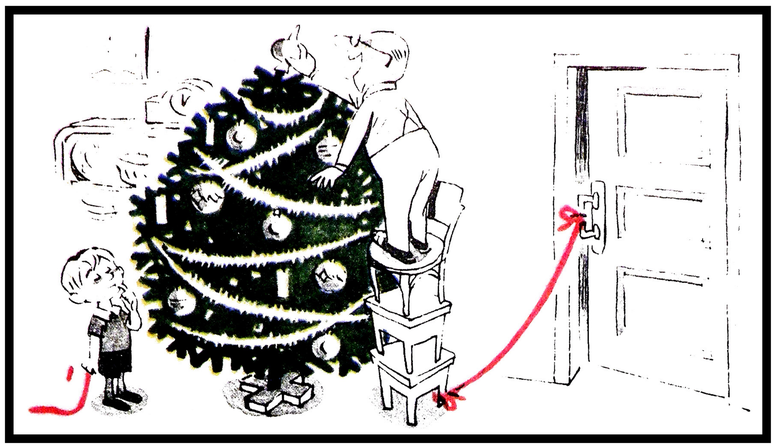

— Зараз прийде мама і побачить, як ми гарно прикрасили ялинку.

Виставка ШИРНЕТРЕБА

СЮРПРИЗИ В БОКАЛІ

Звісно, новорічна ніч — ніч сюрпризів. Чимало цікавих несподіванок придумають винахідливі масовики-витівники. Але гарантуємо, до такої універсальної розваги, що її пропонують витівники з Кам'янець-Подільського сокомірсового заводу, їм не додуматися.

Береться вино виробництва цього заводу і розливається в бокали гостей. І гості протягом ночі копирсатимуться в тому бокалі хто виделкою, хто ножем, старанно виловлюючи шматки паперу, стружки, нитки, пісок. 21 тисячу пляшок кріпленого вина, настояного на такому смітті, надіслали недавно експерти на нашу виставку.

ПОРТАТИВНА ПІРОТЕХНІКА

Яке свято обходиться без шумових ефектів! Фейєрверк, бенгальський вогонь, хлопавку — все це блискуче замінює звичайний керогаз виробництва дніпропетровського заводу «Металопобут». Варто чиркнути сірником, як з керогаза спочатку посиплятися іскри, потім щось почне стріляти і вибухати. А коли дим розсіється, то ви побачите, що сам керогаз теж вибухнув.

ЧИ Є У ВАС СИЛА ВОЛІ!

Під таким девізом можна провести святковий атракціон. Гості, які забажають взяти у ньому участь, мусять натягти шкарпетки виробництва Чернівецького панчішного комбінату. Той, хто за півгодини не втратить святкового настрою, безперечно вольова людина: шкарпетки тверді, ніби з дроту зроблені. До уваги відвідувачів нашої виставки комбінат пропонує 12 тисяч пар таких шкарпеток.

ЗАМІСТЬ МАСКИ

Якщо вам не пощастить дістати в магазині новорічну маску (чого не трапляється перед святом?!), не сумуйте. Купуйте куртку виробництва Меджибізької швейної фабрики (Хмельницька область). Вона настільки змінить вашу зовнішність і скособочить фігуру, що навіть рідна мати не впізнає.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Нове й оригінальне в розвиток художньої самодіяльності активно почала вносити Г. В. Кирилова — завідуюча клубом колгоспу ім. Шевченка с. Курелехівки Полтавського району. Вона припинила роботу гуртків, а натомість запропонувала відвідувачам власні сольні номери: крики, гики, лайку.

Та, як видно з листа до редакції «Перця», відвідувачам аж ніяк не сподобалися ці «номери», і вони попросили позбавити їх такої «солістки».

Заступник начальника Полтавського обласного управління культури т. Іщенко повідомив, що прохання колгоспників задоволено. Кириловою Г. В. з посади завідуючої клубом звільнено.

Чавдар ШИНОВ

РОЗПОВІДЬ ПРО ПИСЬМОВИЙ СТІЛ

У той пам'ятний день до кімнатки кур'єра (він же і прибиральник) дяді Йвана завітав комірник. Настрій у першого був поганий, бо центрального коридору ще з вчорашнього дня ніхто не підмітав.

— Як справи, дядю Іване?

— Підмітаємо,— відповів з похмурою діловитістю.

Комірник поважно оглянув кімнатку.

— Ми тобі поставимо письмовий стіл,— наголосив на останньому слові.

Дядя Йван ще більше спохмурнів. Бо якщо він прибиральник, то й насміхатися можна. Навіть комірникам.

— Якщо ми не будемо підмітати (про свою діяльність дядя Йван завжди говорив у множині), то потонете у смітті,— відказав образжено.

— Я цілком серйозно. Обов'язково поставимо стола. Вказівка директора.

І комірник розповів про те, що купили двадцять нових столів і замінили ними старі, що попри усі підрахунки один стіл виявився зайвим...

— Поставимо його тут! — аж пристукнув ногою комірник.— Це ж турбота про побутові умови...

— Нам не потрібний стіл, — стояв на своєму дядя Йван.— Краще поставте ліжко...

— А стола що, я собі на голову поставлю, — зірвався голос у комірника.

Дядя Йван уважно оглянув його лису голову. Було ясно, як білий день, що стіл на ній не поміститься. Махнувши на всю цю вигадку рукою, він узяв свою улюблену мітлу і вийшов.

Коли згодом повернувся, стіл уже стояв. Зовсім новенький. Жовтий. В сірій тісній кімнаті він випромінював іонове світло. І від цього у дяді Йвана почали тремтіти ноги.

Вони довго дивилися мовчки один на одного. Людина і стіл. І розмовляли. Тільки очима. Як закохані. І раптом якесь особливе почуття почало гризти кур'єра-прибиральника. Залишивши на стільці тепле місце, він почав поважно походжати по кімнаті. Блискучий стіл, що майже тулився до обох протилежних стін, тримався перед новим господарем урочисто, мудро і значимо. Те ж саме випромінювала і його гладенько відполірована поверхня.

— М-да,— шепнув дядя Йван.— Нові люди, новий побут, нові столи...

Шепнув і, наче ошпарений, вискочив з кімнатки. По коридору прокотилося Іванове дріботіння. Прийшов до комірника і майже крикнув:

— Хочемо настільний календар!

— Чому саме календар? — здивувався той. — Якщо треба мітлу — бери хоч десять...

— Мітла нам не потрібна,— категорично відрубав дядя Йван. — Хочемо календар. Такий, як в усіх. Хіба такий стіл може бути без календаря?

Комірник замислився. Він справді ніде не бачив такого стола без календаря. Тому відмовити не міг.

Ліг календар на гладенькій поверхні стола, і від цього в кімнаті стало ще світліше і урочистіше.

Вночі дядя Йван майже не спав. Ходив по кімнаті, приглушено кашляв і, зупинившись біля темних вікон, довго дивився на фіолетове півколо місяця. При блідому світлі дядя Йван був схожий на Галілео Галілея.

Народження нового дня він зустрів біля складу.

— Хочемо телефон,— ще здалеку гукнув до комірника.

Той ледве не вдавився пиріжком.

— Не можна,— категорично видавив з себе.— Для чого тобі телефон?

— А як побут? — натякнув дядя Йван.

— Ніякого побуту,— перебив його комірник і розгніваний, відкусив пиріжок разом з папером.

— Будемо скаржитися,— голова у дяді Йвана хитнулася, наче маятник.

— Будь ласка.

У відповідь дядя Йван щось нерозбірливо промимрив в адресу усіх комірників, котрі тільки те й роблять, що забруднюють коридори. Потім погрозив своїм довгим, як ручка в мітлі, пальцем, і вийшов.

Коли відчинилися двері кабінету, директор саме переглядав якісь звіти. З порогу донісся розпачливий, тремтячий голос дяді Йвана.

— Товаришу директор?

— В чому справа, дядя Йван?

— Хочемо телефон, товаришу директор. Нам він потрібний.

— Для чого? — здивувався директор.— Я сподівався, що ти будеш просити відпустку за свій рахунок,— широко усміхнувся директор.

— Хіба може бути такий стіл без телефону?— продовжував дядя Йван. — Ви тільки подивилися б, товаришу директор, що це за стіл...

Директор відклав звіти і пішов з кур'єром. (Нема на білому світі директора, якого б не схвилювала доля письмового стола).

Керівник установи довго і похмуро оглядав чудовий витвір мебльовиків. Його брови так з'єдналися між собою, що були схожі на чайку з розправленими крилами.

— Неподобство! — спалахнув раптом директор.— Неподобство! Провести негайно телефон.

На столі поруч з календарем ставно влаштувався чорний телефон. Дядя Йван довго витирав його від пилюки, потім підняв трубку і оксамитовим голосом запитав:

— Ви б нам не сказали, коли йде скорий поїзд на Симаково?

— Скорий на Симаково? С... С... Такої станції немає,— відповів телефон.

— Ми-то знаємо, що немає. Хотіли перевірити чи ви знаєте,— відповів дядя Йван.

З того дня, коли стіл влаштувався у кімнаті кур'єра-прибиральника, останній наче переродився. Приходив на роботу в чорному костюмі і білій сорочці, ходив коридором піднесено, наче естрадний співак.

Через кілька тижнів, після історії з телефоном, дядя Йван знову наніс візит директору.

— Хочемо друкарську машинку,— сказав і поправив білосніжну носову хусточку, що виглядала з верхньої кишені піджака.

— Уже й друкарську машинку,— вигукнув директор і на мить відірвав очі від паперів.

Він хотів ще сказати дещо про економіку, про міжнародне становище... Словом про те, що говорять директори в таких випадках. Але придивившись уважніше до дяді Йвана, який у чорному костюмі був схожий на дипкур'єра, кашлянув і піднявся з-за столу.

— Так, так, постараємося зробити що-небудь...

Директор був схожий на школяра, якого спіймали з цигаркою у туалеті. Це ще більше підсилило почуття власної гідності у дяді Йвана.

— І секретарку,— додав вимогливо він.

— Яку секретарку? — силкувався зрозуміти директор.

— Ми самі не вміємо друкувати на машинці,— пояснив дядя Йван.

— Подумаємо, подумаємо...

— Що там думати. Давайте секретарку, помічника і...— діловито додав дядя Йван.

— І помічника? — від хвилювання голос у директора піднявся на кілька октав і звучав, як соло кларнета.— Якого помічника?

— Не будемо ж ми підмітати?! А хтось повинен це робити...

Директор знесилено опустився на стілець.

Наступного дня комірника, того самого, що поставив стіл у кімнаті дяді Йвана, звільнили з роботи. А на підприємстві створили новий відділ, який назвали відділом чистоти. Очолив його дядя Йван. Через тиждень він поїхав у віддалене місто у службове відрядження. Там виробляли нові мітли — дешеві і високопродуктивні.

Переклали з болгарської Натка СЛАВОВА та Аркадій МУЗИЧУК.

РІЗДВЯНА ПРИГОДА АМЕРИКАНСЬКОГО ЖУРНАЛІСТА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Чи ще довго у вас ця перерва триватиме?
— Ні, через п'ять хвилин закінчиться.

Он чого захотіли!

У славнозвісному місті Чернігові та знайшлася мудра голова. І сказала вона:

— А загадаймо чернігівцям загадочку. Що вони робитимуть після того, як ми приберемо на автобусно-тролейбусних зупинках та геть усі ослони?

Прибрали. Ще минулого року. Так прибрали, немов язиком злизали.

Але ж у місті та знайшлися ще мудріші голови. Особливо мудрують старі люди, яким на ногах важко триматися. Вони носять з собою різне лахміття, кидають його на землю та й умощуються. А от матерям з маленькими дітьми доводиться гірше, бо вони ще нічого не придумали, от і витанцьовують на зупинках.

Пишуть чернігівці до міського відділу комунального господарства, але ж завідуючий відділом т. Лобко, на відміну від скаржників, не мудрує багато. У нього відповідь одна: «...в центре города скамейки устанавливаться не будут». І квит!

Тільки не подумайте, що Чернігівська міськрада зовсім не турбується про зручності для жителів. Недавно вона розіслала населенню листи, а в них запитала, які саме «мероприятия» треба провести, щоб поліпшити роботу міського транспорту? Люди знову пишуть про ослони на зупинках, а в міськраді — руками й ногами, мовляв, яке ж це «мероприятие» і до чого воно веде?

Бо і справді, сьогодні дай їм ослони, то завтра вони попросять ліжка поставити.

ОЩАДЛИВИЙ ЧОЛОВІК

Жінка мужу мовить раз:
— Сапка щось фальшує:
Ковалеві віднесу,
Хай відремонтує.
Дам копійок п'ятдесят —
Зробить все до діла.
Чоловік як закричить:
— Та ти що? Здуріла?
Стільки грошей віддавать!
Боже, що я чую...
На півлітра, жінко, дай,
Сам відремонтую.

Василь НІКОЛЕНКО.

с. Кустолово-Суходілка
Машівського району
Полтавської області.

СІРКО І ВОВК

(Байка)

Сірко схвильований — дізнався,
Що Вовк вчинив страшенний злочин...
За вухом лапою почухав, облизався,
Подумав: — Ні, морочитись не хочу!
Воно б годилося провчити
Такого хапуна,
Я на хапуг сердитий...
Але ж тут ситуація складна:
Свого дружка
Провчити справа нелегка!..
Хай краще буде справа ця забута,
А то гляди й мене заплута

Степан КОСТЕНКО.

м. Полтава.

Народні усмішки

НАЙСИЛЬНІШИЙ

Син голови колгоспу приїхав з армії у відпустку і запитує батька:
— Ну, як зустрічаєте Новий рік? Чий колгосп у районі найсильніший?
— Наш, синку, наш.
— Оце здорово!
— Усі колгоспи району йдуть все вперед і вперед, а наш один тягне всіх назад.

Повідомив
І. Г. ОСАУЛЕНКО
з с. Капустинець
Яготинського району
Київської області.

ЛОТЕРЕЙНИЙ КВИТОК

Прийшла бабуся до магазину і каже продавцеві:
— Купила лотерейний квиток, поклала за коміном, слухаю-слухаю — не грає!
А продавець їй:
— Пізніше, пізніше буде грати!

Повідомила
З. КОВАЛЬ
з с. Лоївців Немирівського району Вінницької області.

І ПРО ЖІНОК ПАМ'ЯТАЮТЬ

Два куми в буфеті пили горілку. І саме в цей час натрапилась жінка одного з них.
— А ви все дудлите?! Про жінок, мабуть, і не подумали?
— Як це не подумали? — обурився один із кумів. — Ми тільки про те й думали, щоб ви, голубоньки, нас не застали зненацька в буфеті.

Повідомив
Я. МАРТИНЕНКО
з с. Рудьківки Бобровицького району
на Чернігівщині.

І НЕ ХОДИТИМУ ПІШКИ...

Це було до революції. Йшов по дорозі один чоловік, знайшов підкову і каже: «Тепер ще знайти б три підкови і коня — і я більше не ходив би пішки».

Повідомив
М. Т. КОНДРАТЮК
з с. Шрубкова
Хмельницької області.

НЕ ВИПРАВИВ

Не встиг син переступити поріг, як мати запитала:
— Ну, виправив двійку з арифметики?!
— Сьогодні не вдалось. Жоден учитель не залишав класного журналу на перерві, а всі брали в учительську.

Повідомив
Г. І. МІРОШНИК
з м. Новомосковська
на Дніпропетровщині.

ЗАМІНІТЬ...

Прийшов технік ремонтувати телевізор. Зняв задню стінку, подивився і каже: «Старий конденсатор вже «гавкнув», треба замінити». А збоку стоїть маленький хлопчик, почув і каже:
— Дядечку, замініть нашого старого пса: він раніше гавкав, а тепер не хоче.

Повідомив
О. Ф. КУРОВСЬКИЙ
з с. Малехова Нестерівського району
Львівської області.

ПОЇХАВ...

Вкривав чоловік хату. Ненароком похитнувсь і посунувся вниз по покрівлі.
Намагаючись зупинитись, він весь час примовляв:
— Тпру, тпру...
Коли ж досунувся до краю покрівлі і побачив, що не зупиниться і впаде, вигукнув:
— А будь, що буде, вйо!..

Повідомили:
М. СТОВБА
і П. ЗАПОРОЖЕЦЬ
з с. Степного Полтавського району
Полтавської області.

ЗУСТРІЛИСЬ

Після Нового року у лікарні в одній палаті опинилися двоє шоферів.
— Послухай, мені здається, що ми з тобою десь зустрічались.
— Звичайно, інакше б ми не лежали отут.

Повідомила М. РУЩАК
з м. Виноградова
Закарпатської області.

ПОГОВОРИЛИ

Чоловік дзвонить своєму знайомому. До телефону підходить маленький хлопчик.
— Батько вдома? — питає чоловік.
— Ні.
— А хто є, з ким я міг би поговорити?
— Моя сестра.
— Передай їй трубку.
Минуло багато часу, і хлопчик знову взяв трубку.
— Я не можу витягнути її з колиски.

Повідомив
А. ХМІЛЕВСЬКИЙ
з м. Костополя
Ровенської області.

МРІЯ

Гарненька жіночка говорить своєму чоловікові:
— Я поїду, дорогенький, на курорт, там сидітиму над морем та тільки про тебе і мріятиму.
— Ні! — каже чоловік. — Ти, дорогенька жіночко, сиди краще вдома та мрій про море.

Повідомила
М. ПРИЛИПЕНКО
з м. Бучача Тернопільської області.

Пригоди Перченяти

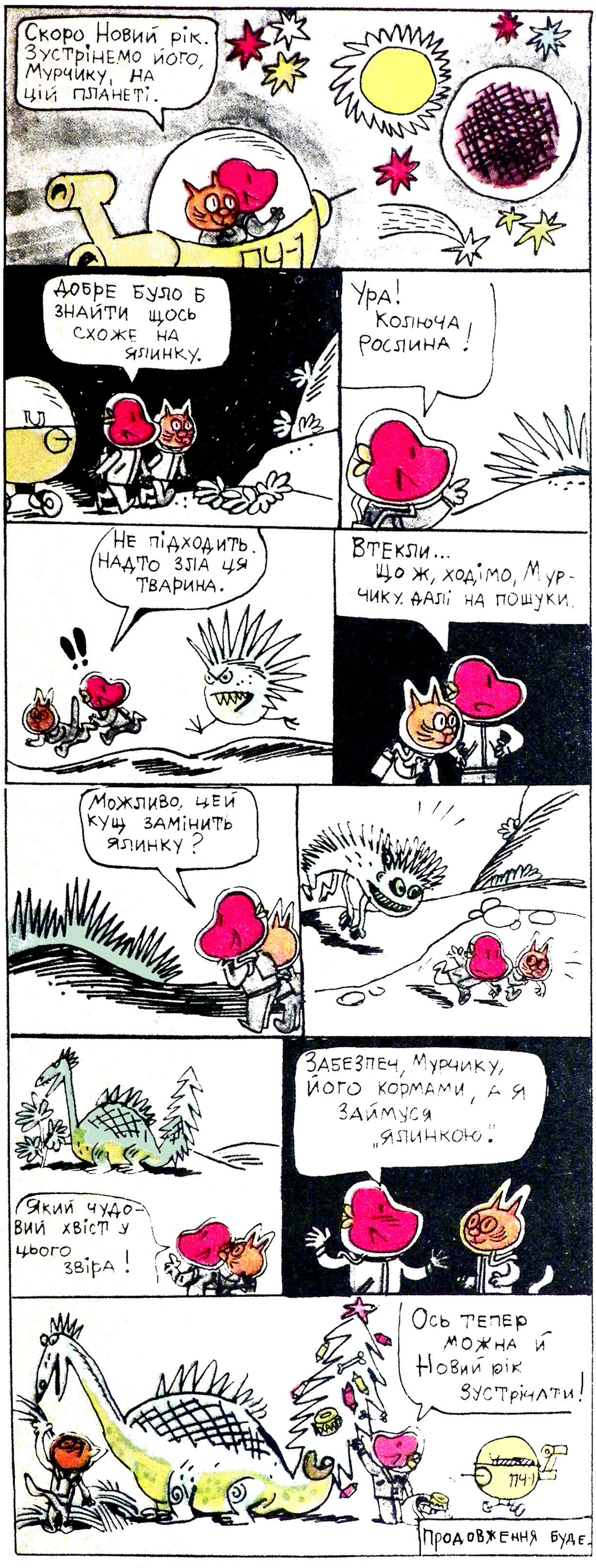

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЧЕНЯ

ПОДОРОЖ ДО БРУДЛЯНДІЇ

Казка діда Явтуха

(Закінчення)

Тепер Вова навіть не здивувався, почувши, що поросятко розмовляє людською мовою. Коли на світі існують такі страхіття, як Бруднуль і Брудляндія, — нічого дивного в тому немає, що поросятко розмовляє людським голосом.

— Як же нам вирватись звідси? — запитав Вова.

— Вирватись можна. Тільки тоді ми вирвемось, коли допомагатимемо один одному. Тут є зачаровані двері, а за тими зачарованими дверима зачаровані скарби. Хто до тих скарбів добереться, той і смерть королю Бруднулю заподіє і на волю вирветься.

— Я відчиню ті двері — схопився Вова.

— Стій, не поспішай. Я ж тобі кажу, що двері зачаровані. Брудними руками їх ні за що не відчиниш. Руки мусять бути чисті-чисті.

— Що ж робити?

— Землю рити.

— Я не вмію...

— Зате я вмію. Я буду рити, рити, рити, поки не прорию до чистенького джерельця. Ти в тому джерельці руки помиєш і двері відчиниш.

І почало поросятко рити, рити, рити, і доти рило, доки чиста джерельна водиця не задзюрчала. А тоді Вова у тій воді почав руки мити, мити, мити, і мив доти, доки вони чистими стали. Довело поросятко Вову до дверей.

— Відкривай!

І відкрив Вова. За дверима, знаєте, який скарб лежав? Був там умивальник Мийдодір, віник-молодець, срібне відерце та суничне мило. Сказав умивальник Мийдодір Вові:

— Вмийся чистенько, витрись добренько, набери у срібне відерце водиці, візьми в руки мило і сміливо до Бруднуля підступай. Тільки-но ти хлюпнеш на нього водою, тільки-но тернеш його милом, як зникне Бруднуль, як щезне Бруднуль, і ви з поросятком на волю вийдете.

Вова так і зробив. І тільки він на Бруднуля водою хлюпнув, та так, що кілька крапель йому на чоло потрапило, як... прокинувся і очі розплющив. Стоїть над ним бабуся і водою на нього бризкає.

— Ну і спиш ти! Коли б водою не бризнула, мабуть, що й не розбудила б. Вставай, в школу запізнишся!

— А де Бруднуль?

— Сам ти Бруднуль. Вставай, умивайся.

Тепер Вову не треба було підганяти. Вова сам побіг умиватися. Та як умивався, та як вуха мив, та як зуби чистив, та як нігті підрізав! Тепер, мабуть, у всій школі не знайдеться хлопчика, чистішого за Вову.

●

СХОВАНКА

Старша сестричка переглядає Петрикові зошити.

— Чому так багато клякс? — здивувалася вона.

— Це я двійки поховав від тата! — відповів Петрик.

ПІДХОДЯЩІ КАНДИДАТУРИ

Третьокласники обирали санітарну трійку.

— Подумайте і назвіть найдостойніших,— сказала вчителька.

— Ігор, Миколка і Сашко, — сказав Василько.

— А чому ти вважаєш, що вони достойні бути у санітарній трійці?

— Як чому — та вони ж на трійки вчаться,— відповів Василько.

Аркадій МУЗИЧУК.

Сатиричні мініатюри

КОМАРИК І СЛОН

Почув Комар, як люди говорили,—
Що з Мухи буцімто Слона зробили!
Тепер дзижчить щодня Слону у вухо:
— Поз-здоровляю з-з ростом, сестро
Мухо!..

ТУРБОТЛИВІ ДІТКИ

«Дякують» батькам старим
Дітки за науку:
Кожен рік привозять їм
Няньчить по онуку.

Денис РУДЕНКО.

с. Стави
Кагарлицького району
Київської області.

ВАСИЛЕВА ПРОВИНА

Малий Василь заліз в сусідський сад.
Там яблука й грушки висять підряд.
— Ай, ай! — гукає татко з двору. —
Поліз він красти! І тобі не сором?
Он з хати вигляне сусід Панас —
На все село він буде лаять нас.
Біжи он краще вирви у Федота,
Він досі не вернувся із роботи.

ПЕРЕВИХОВАНИЙ ГРИЦЬ

Дружина перевиховала Гриця,
Із хати вигнала: «Іди трудиться!»
Тепер на полі стали бачити Грицька,
У лісосмузі ріже хропака.

ЕПІТАФІЯ СПЕКУЛЯНТУ

Хоч гріб мій глибоко в землі зарили
І взять мене тепер — це справа не проста,
Не треба товпитись біля могили,
Бо це міліції увагу приверта.

Віталій ГУНЬКО.

с. Катеринівка
Сахновщанського району
Харківської області.

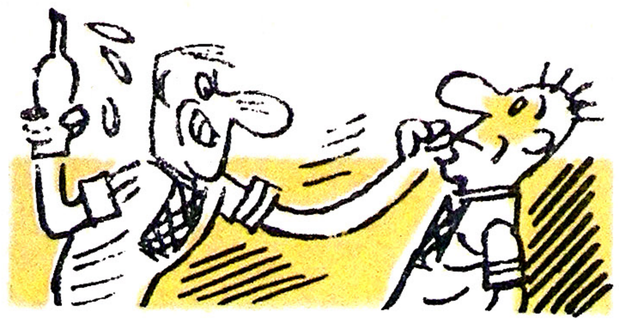

ЯК КУМ КУМА ЧАСТУВАВ

Покликав кум кума до себе в гостину
Й поставив на столик води четвертину:
«Беріть же он склянку, мерщій наливайте
І, ніби горілку п'єте, уявляйте!»

А той, осушивши весь посуд до дна,
Як дасть кулаком скупію стусана:
«Тепер уявляйте, мій друже коханий,
Що кум Ваш Микола Пилипович п'яний!»

«СНАЙПЕР»

— Я снайпер! — вихвалявся Черв'ячок.—
Всі яблучка рябі від дірочок!

Михайло ХИЖКО.

с. Голоби на Волині.

—

БАТЬКОВЕ ОБУРЕННЯ

— До чого докотився ваш Микола?
І як напитись він посмів? —
Украй розгніваний, директор школи
Пита в розгублених батьків.

Збентежився батько: — Я хотів би знати —
Де ж, сину, ти горілку взяв?
Та я ж тобі лише на свята
Пригубить чарку дозволяв!..

— Та в тітки, — син промимрив, — у Килини
Були учора іменини...
— Так ти, превражий сину, там напився?—
Тут не на жарт вже батько розходився.—
Про іменини тітки знав,
А батькові ні слова не сказав!..

Микола ЛЮБАР.

м. Харків.

БРЕХНЯ

— Як справи? — запитав, зустрівши, Гнат
сусідку, —
Чув, сваритесь з Пилипом ви нерідко.
— Таке придумаєш. Брехня це, поговори.
Ми з ним ось третій тиждень не говорим.

Кость ОВЕРЧЕНКО.

м. Єлгава
Латвійської РСР.

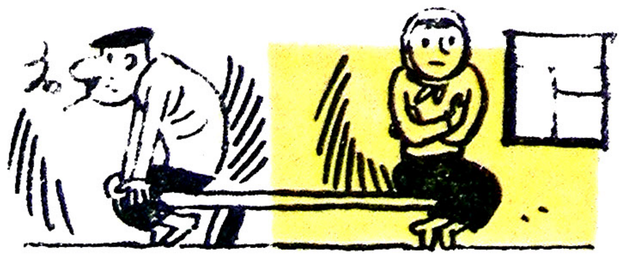

СЛОВА Й ДІЛА

— Я маю шану від людей споконвіків,
Бо скрізь полюю клятих Мух і Комарів,—
Кричав Павук про праведні діла,
А в павутинні — гинула Бджола.

СВИНСЬКА СЕНТЕНЦІЯ

В калюжі раз Свиня уздріла
Чіткий відбиток свого рила
І стала хрюкать, що вона:
Ну, прямо,— копія Слона.

ТАКЕ МАЛЕ, А...

Мала Комашка врізалася Леву в око,
І Цар звірів сльозу тут витер ненароком
І впав од цього у такенний гнів,
Що половину царства перебив.

СМІЯВСЯ ЦВЯХ

З братів своїх сміявся Цвях:
«Лиш гострих б'ють по головах.
До мене — зась! Я не такий!»

—

Та й справді, був тупий, тупий...

І. ПАВЛІХА.

с. Верхня Яблунка
Турківського району
Львівської області

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

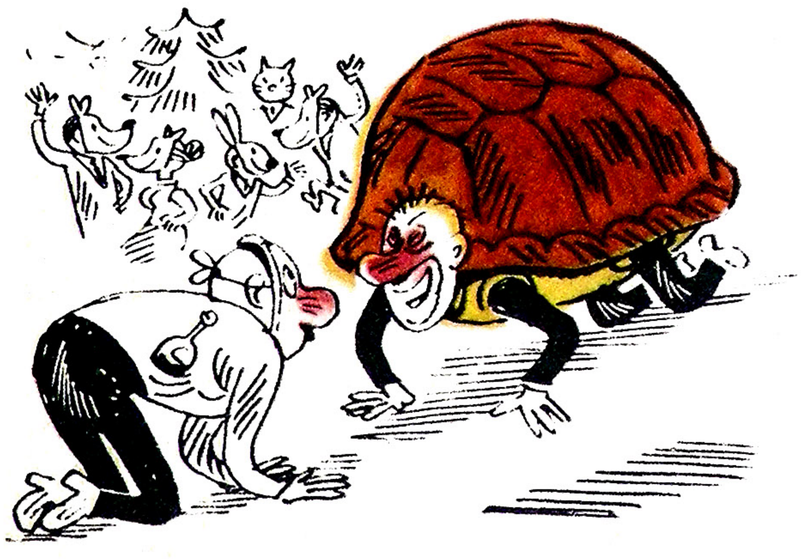

— Особливо очевидні переваги такого костюма після дванадцятої...

ІРОНІЗМИ

З точки зору черепахи, час плазує. З точки зору страуса, час біжить. З точки зору орла, час летить.

У курки був півнячий гонор та курячий погляд на життя.

На ситий шлунок і вовк буває добрим.

У апельсина м'який характер, хоч він і товстошкірий.

Курям на сміх Півень величався, як Індик.

Шануйте папуг: вони здібні повторювати чужі думки.

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Казала ж, на ніч відчиняти тільки кватирку!..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Добрий Санта-Клаус.

ПРЕТЕНДЕНТІВ НЕ БРАКУЄ

На іспанський престол є аж цілих шість претендентів.

Правда, самого престолу, власне, й нема. Є, як відомо, титул каудільйо і носить його диктатор Франко. Але оскільки той Франко останнім часом щось нездужає, претенденти на престол дуже нервують.

Та престол, як кажуть, престолом, а жити треба, доводиться на хліб заробляти. І от один з тих претендентів, принц Хаїме вдався до бізнесу — відкрив у Барселоні щось на зразок забігайлівки.

Обурені родичі принца зняли гвалт. Сестра того Хаїме, Фабіола, що вийшла заміж за бельгійського принца, надіслала братові з Брюсселя гнівну телеграму — ганьбиш, мовляв, наш славний королівський рід!

А Хаїме пояснює схвильованим родичам: моя, мовляв, забігайлівка не звичайна, а для високопоставлених іноземних туристів. І, мовляв, кожний відвідувач величає мене королівським титулом.

Однак Фабіола не вгамовується. Зібрала представників преси та заявила їм, що віднині не визнає Хаїме за свого брата. А Хаїме також рознервувався і теж — до кореспондентів: не потрібна, каже, мені така сестра!

Отак-то: іспанський народ думає, як би каудільйо здихатися, а тут уже й нові претенденти на його шию вилупилися і гармидер здіймають.

Від цього, звичайно, іспанському народу не легше.

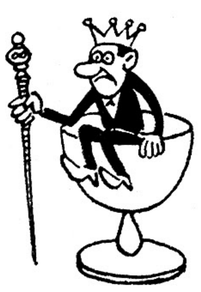

НОТАТКИ про їхні появи

ДОРЕЧНА ПОПРАВКА

У наш час нікого вже не здивуєш, скажімо, якимось там роботом, що вміє відчиняти і зачиняти двері або, наприклад, керувати автомобілем. Тож у Сполучених Штатах, у Станфордському університеті вирішили зробити такого робота, щоб усім роботам носа втер.

І запрограмували неабияк: за командою по радіо той робот розгортав справжнісінький гітлерівський прапор із свастикою, розмахував тим прапором навколо своєї механічної голови, виголошував «Хайль Гітлер!», а на закінчення співав націстську пісню «Хорст Вессель». Ну, як живий тобі гітлерівець!

Автори-конструктори того робота запросили до себе різних фахівців, щоб здивувати своїм витвором. З'їхалося чимало народу.

Робот старанно проробив маніпуляції з фашистським прапором, так само старано вигукнув «Хайль Гітлер!» і навіть голосніше, ніж раніше проспівав «Хорста Весселя». А потім сталося непередбачене — робот раптом закричав: «Гітлер капут!» і — вибухнув...

Видно, хтось таки вніс розумну поправку в програму для робота. І все вийшло справді, як у житті.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

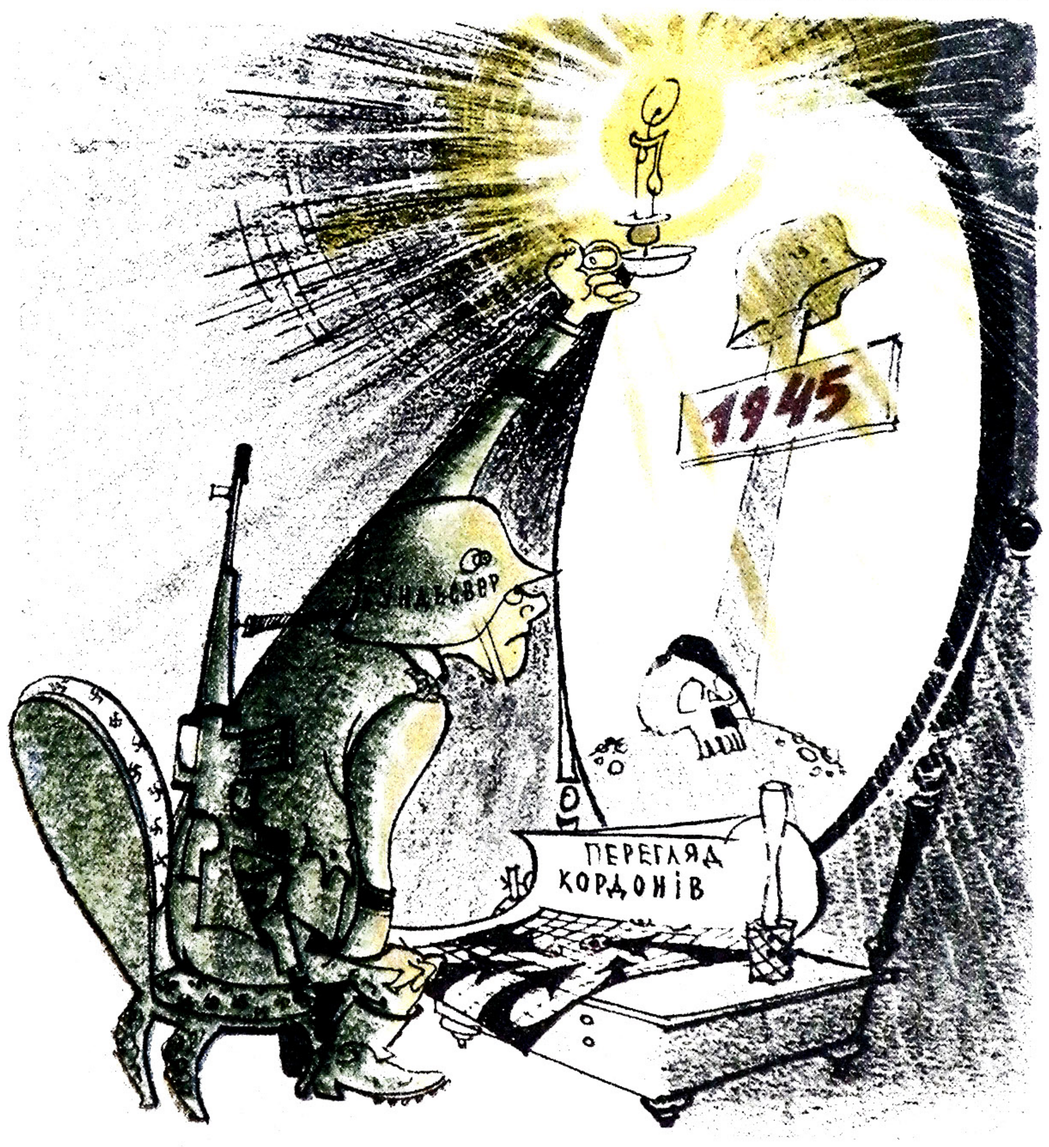

Новорічне гадання на Рейні.

МЕТАЛОБРУХТ І МИСТЕЦТВО ПОГЛУЗУВАТИ

Студенти вищої технічної школи в Ковентрі (Англія) вирішили поглузувати з так званого сучасного мистецтва. Вони зібрали в своїх майстернях гору металобрухту і притягли його до старого собору, де мала відкритися виставка модерної англійської скульптури. Новоявлені скульптори створили на території виставки з балок, дроту та інших деталей щось на зразок намету. Серед інших експонатів студентське кепкування виглядало цілком пристойно і не дуже кидалося в очі. На вернісаж приїхали почесні гості, художники та скульптори з США. Вони прийшли до висновку, що виставку організовано добре, але є й недоліки: найцікавішу скульптуру (студентську карикатуру!) не було внесено в каталоги.

З СІМЕЙНОЇ ХРОНІКИ

Ватажок неонацістів у ФРН Адольф фон Тадден образився на французьке радіо. Мало сказати образився — він вважає, що скривдили і його особисто і всю його партію — НДП. Оте радіо взяло, та й оголосило, що серед представників цієї партії, обраних до органів самоврядування західнонімецької землі Гессен, є три карних злочинці, засуджених свого часу до тюремного ув'язнення.

— Брехня! Наклеп! — заволав фон Тадден. — Нема трьох карних злочинців, а... тільки два!

І пригрозив французам судом, якщо вони не спростують свого повідомлення. А ті не поспішають із спростуванням. Навпаки, розшукали нові матеріали про депутатів-злочинців і знову — в ефір.

А в фон Таддена мало жовч не репається — поскаржився французькому урядові, раді НАТО, міжнародному третейському суду в Гаазі. Вимагає широкого спростування й покарання французьких радіожурналістів.

Дивні люди оті французи з паризького радіо, уперті якісь: хіба ж то має значення, два чи три карні злочинці ходять у депутатах від НДП? Та в тій партії стільки колишніх гітлерівських розбишак, що все одно вже, на одного більше, чи на одного менше — нічого в ній не зміниться.

Мал. Й. КОГАНА

— Доведеться Новий рік вдома зустрічати. В гості ми вже не потрапимо...

Коротко кажучи

Від хвороби серця вмирають і бессердечні.

Цінними паперами він вважав лише гроші.

Начальник був такої високої думки про свою персону, що «я» скрізь писав з великої літери.

Свою лисину він вважав німбом мудрості.

Не перечте, коли дальтонік нарікає: «На цьому світі все таке сіре».

Дмитро АРСЕНИЧ.

с. Нижній Березів,
Косівського району
Івано-Франківської області.

* * *

Хвалив заморські бутерброди, а поправлявся від сала.

Одне правило він засвоїв добре: щоб жити, треба їсти.

Актор, що виконував негативні ролі, відмовився від свого амплуа: ті ролі помітно «вживалися» в його особисте життя.

Помиляючись, 8 Березня дарував дружині чоловічі речі.

Схопив бога за бороду і зірвався: борода була приклеєна.

А. КОЦЮБИНСЬКИЙ.

с. Богданівка
Павлоградського району
Дніпропетровської області.

Агроном прожив життя і ні разу поля не перейшов. Що ж, правду кажуть: «Життя прожити — не поле перейти».

Ніколи нічого не виставляв напоказ. Назіть камінь тримав завжди за пазухою.

Мав такий натренований розум, що думав з вимкнутим мозком.

Йому дали в їдальні недосмажене курча, і він розкричався так, начебто йому підсунули свиню.

Степан ПАВЛЕНКО.

с. Легедзине
Тальнівського району
Черкаської області.

* * *

У клубі бували не тільки танці, але й санітарні дні.

Доводив, що його картинам місце у великих музеях. У маленьких вони не вміщались.

Це був не спектакль, а чарівний сон. Всі глядачі в залі спали.

Побив усі рекорди, встановлені на цьому стадіоні. Розбив вітрину з таблицею рекордів.

М. ЛУР'Є.

м. Горький.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

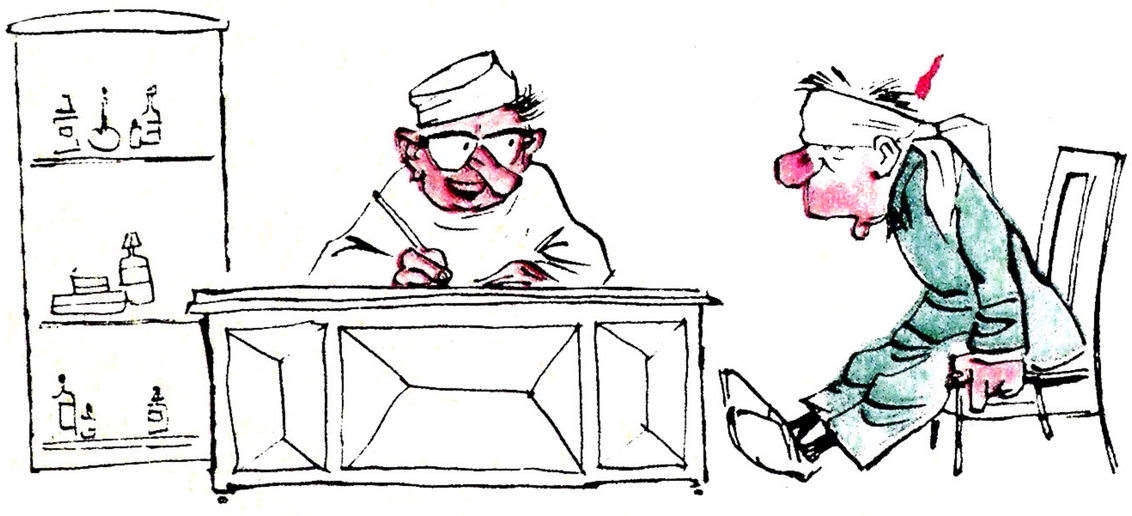

— Щось у мене з самого ранку голова аж розривається.
— А ви похмелялися?

Дорогий Перче!

Зроби таку ласку: подаруй т. Костенку — начальнику Івано-Франківської механколони № 20 — календар на 1968 рік. Заодно нагадай йому, що цього року згідно з договором, механколона, ним очолювана, повинна була завершити електрифікацію сіл Новошин і Пшеничник.

Щоб завершити будь-яку справу, її треба хоча б розпочати. Так, між іншим, т. Костенко і зробив: розпочав з того, що взяв грошовий аванс за майбутню роботу. А, одержавши гроші, про все інше забув. І як не було в наших селах електросвітла, так і понині в нас його немає. Є, правда, світла надія на те, що хоч у 1969 році керівники механколони таки усвідомлять: договірні зобов'язання треба виконувати. Самі до цього не додумаються, то, може, торішній календар нагадає.

М. РУСАКОВ,
голова виконкому сільради.

с. Новошин
Доливського району
Івано-Франківської області.

Ми не просимо, щоб ти допоміг побудувати в селі Осьмаках новий клуб. Не просимо тебе нагадувати голові колгоспу «Більшовик» і голові сільради, що той клуб у нас будується оце уже десять років. Просимо тебе про одне: привітай голів з Новим роком і запропонуй, щоб новорічне свято вони відмітили у нашому старому клубі. На наш погляд, кращого місця в Осьмаках не знайти. Ялинку освітлюватиме місяць через дірявий дах, її віти прикрашатимуть небесні зорі, борода в Діда Мороза в ту ж мить стане біла від інею.

Отож, Перче, якщо ти зробиш так, що голови все ж наважаться зайти до старого клубу, то кращого для нас новорічного подарунка й не придумаєш.

МОЛОДЬ СЕЛА.

с. Осьмаки
Коропського району
Чернігівської області.

В Ужгороді майже ніхто не знає, де міститься обласне Товариство охорони пам'ятників історії та культури. Отже, до відома зацікавлених: Товариство розташувалося в темній (з одним підсліпуватим віконцем) хижці колишнього похоронного бюро.

Як же воно потрапило сюди? Видно, все почалося так. Одержала міськрада директиву надати Товариству приміщення. Думали там, думали. І раптом вихопився місцевий Архімед і вигукнув «Еврика!.. Ми переселюємо похоронне бюро в просторіше приміщення з телефоном, а старе віддамо охоронцям старовини». Геніальну ідею негайно підтримали. Товариство впхнули в темну хижку. — З богом, з богом! — сказали. — Живіть, охороняйте пам'ятники. У нас їх на Закарпатті багато! — І живуть! І Новий рік тут зустрічають. І скоро, Перче, мабуть, самі живими пам'ятниками адміністративного недомислення стануть!

М. ЗУБЕНКО-ЦАРЬОВА,
журналістка.

У гості ходять по-різному: одні — «просто так», інші — з тортом, ще інші — з пляшкою вина. А от у нас, у Первомайську, найдорожчим гостем вважають того, хто приносить з собою пляшечку... оцту. Та, на жаль, розщедритися на такий подарунок рідко хто в нас може: попросиш у магазині оцту, а продавець на тебе дивиться так, наче ти в нього печеної криги зажадав.

І так, між іншим, уже давно. А в сусідніх районах, кажуть, цього добра — хоч заливайся.

Розвідай, будь ласка, Перче, що то за торговельні діячі так уміло порядкують. І зроби так, щоб не тільки нам, але і їм кисло було!

Д. АНДРІЄВСЬКИЙ.

м. Первомайськ
Миколаївської області.

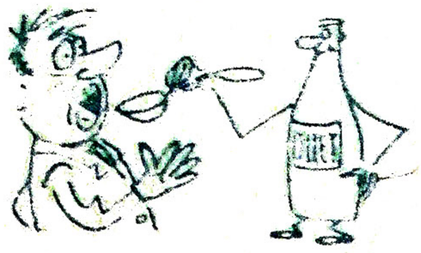

Могорич

От причепа, от нахаба
Бригадир Омелько Сич!
Привезуть солому бабі:
— Став, — гукає, — могорич!
Коней дасть город зорати
І приставить орача,
А надвечір — грюк до хати:
— Став, стара, могорича!
— Ну, які ж могоричі, —
Каже баба, — уночі?
В мене ж фабрики немає,
Щоб варить спотикачі!
Та Омелько не зважа —
Їсть стареньку, мов іржа.
...Що робить, стара не знала,
Та коли довів до сліз,
Замість пляшки, замість сала
Аж дві дулі баба склала
Й піднесла йому під ніс!

* * *

Розумію, любі друзі,
Не культурний це кінець,
Але я скажу: — Бабусю!
Ви ж, їй-право, молодець!
От, якби усі Сичі
Пили ці могоричі!

Михайло МОРОЗ.
с. Слобода-Рівнянська
Рожнятівського району
Івано-Франківської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **У журналі «Перець» № 13, у фейлетоні «Здоровенькі були!» піддане критиці Хмельницьке обласне управління побутового обслуговування, яке відмовчувалось і не давало будь-якої відповіді «Перцеві» на лист-скаргу, що її редакція переслала для розгляду та вжиття заходів ще в грудні минулого року.**

Секретар Хмельницького обкому КП України т. Яновицький повідомив, що фейлетона було обговорено на зборах колективів обласного управління і Полонського райпобуткомбінату. Критику журналу визнано правильною.

За допущену тяганину при розгляді скарги директорові Полонського комбінату побутового обслуговування т. Прадію оголошено догану. Звернено увагу начальника обласного управління побутового обслуговування т. Бурушкіна М. М. на посилення контролю за розглядом листів і скарг трудящих.

«Зобов'язую тов. Рака Г. С. на протязі 10 днів або поповнити майстерню вкраденими інструментами, або відшкодувати зазначену суму грішми».

(З наказу).

Записав А. БАЛИНСЬКИЙ.
с. Жабокрич
Крижопільського району
на Вінниччині.

* * *

«Зупинка автобусов в пириди»

(З оголошення).

Надіслав Р. КАРЮК.
м. Миргород.

* * *

«Хто хоче на кватиру з жинок, то прошу прийти по Станиславського № 16. Не доходя скот бази.
на Гнідави.»

Надіслав Я. РЕВУЦЬКИЙ.
м. Луцьк.

* * *

«Продається грамотний собака — учений, породы овчарка. Очень хитрий да того же дуже злий й хорош.

Страшне перо не в гусака...

К хозяину відносится по-человечески, понравится каждому».

(З об'яви).

Переписав Д. КОВТОК.
с. Нижній Берегів
Івано-Франківської області.

* * *

«Кіоск не працює. На больничному».

(З оголошення).

Надіслав М. КРИСЬКІВ.
с. Добрівляни
Стрийського району
Львівської області.

* * *

«Продаюця бчоли у Івана що под шихвером, улиця Суворова, кв. 9.»

(З оголошення).

* * *

Сёгодні в доме Культури буде демонструваться новий хвільм «Жаворонки прилітають першіми».

(З афіші).

Надіслала Т. ГЛАДЧЕНКО.
с. Глодося
Кіровоградської області.

* * *

«Здається квартира для одної пари. На верху «Першотравневої» Запитайте Кузьмича і вам скажуть де шукать».

(З оголошення).

Записав В. ПРОХОР.
м. Костопіль

* * *

«ОГОЛОШЕННЯ

По вулиці Весняній, 17, продається стіл круглий, шифоньєр і собака задаром».

Списав А. СКУБІЙ.
м. Полтава.

* * *

«Так як старий стовп біля моєї хати зогнив, то прошу підключити мене прямо до високовольтної лінії».

(З заяви).

Надіслав Г. ЦИБУЛЬКО.
м. Володимирець
Рівненської області.

КУТОЧОК ДІЛОВОГО ЛИСТУВАННЯ

Друже перче!

Передай, будь ласка, моє новорічне послання заступникові директора Мукачівського меблевого комбінату т. Капку та начальникові збуту т. Клейнеру.

Ось текст.

Вельмишановні поставщики!

Я б вас не турбував, якби ви не втягли в сферу наших контактів третю сторону. Та оскільки копію листа, адресованого мені, ви надіслали і їй, я вимушений взятися за перо.

Отже, лист вам, копія їй!

Насамперед трохи історії. Не так для вас (ви її на зубок знаєте!), як для третьої сторони. Згідно із затвердженим планом поставок, комбінат повинен був у II і IV кварталах 1968 р. відвантажити нам стільці. Про це знала вся Умань. І мало не кожного дня в магазині тільки й чути було: «Де стільці?..» «Що з стільцями?..». Ми з свого боку тривожили вас. А ви мовчали. Довго й уперто. Тоді я поскаржився на вас Мукачівському міськкому партії. Написав, що ви безбожно зриваєте всі строки відвантаження стільців. Міськком, видно, попросив народний контроль перевірити мою скаргу. І от, після тривалої мовчанки, ви написали мені (копія народному контролю) короткого й категоричного листа:

«На Ваш лист повідомляємо, що меблі відвантажили магазину 21.9.68 року та 25.9.68 р. На цьому наші розрахунки з Вами остаточно закінчені».

Ні, шановні поставщики, не закінчені! Як можна закінчити те, що не починалося? Ви ж відвантажили нам не стільці, а... комбіновані шафи! А про них ні в плані поставок, ні в замовленні і мови не було. Ми вас всеньке літо бомбардували: «Стільці! Стільці! Стільці!» А де ж вони?

Висловлюючись фігурально, ви скрутили нам комбінацію, тицьнули її копію народному контролю і вирішили, що в Умані будуть раді і шафам.

Отже, вельмишановні поставщики, все-таки відвантажуйте нам стільці. Ми чекаємо. І не здумайте знову замилювати очі Мукачівському народному контролю. Тепер уже не повірять!

Прийміть мої запевнення в цьому.

А. СТЕЦЕНКО,
завідуючий уманським мебльовим магазином № 6 Черкаської фірми «Меблі».

ЦІКАВА АРИФМЕТИКА

П'ЯТИЙ КИТ

Шкільна наука арифметика досі трималася на чотирьох китах — на чотирьох арифметичних діях: додаванні, відніманні, множенні і діленні. А не так давно у Василькові на Київщині знайшли п'ятого кита.

Рішали там таку задачу.

Кодацький дитячий садок-ясла звернувся з проханням до райвідділу зв'язку встановити два телефони. Мотиви: олімпійських марафонців серед персоналу садка немає, і їм набагато легше буде зв'язуватися з райлінарнею та іншими установами телефоном, ніж бігати туди за 18 кілометрів пішки. Зв'язківці прийняли замовлення, одержали гроші і сказали: «У найближчі 2 тижні забезпечимо!» Це відбувалося 4 квітня 1968 року Питається в задачі: коли задзвонив телефон?

Школяр рішав би цю задачу так. Тиждень, — міркував би він, — має 7 днів. А два тижні: 7, помножені на 2, — чотирнадцять. Зв'язківці, як і обіцяли, закінчили свою роботу у найближчі два тижні. Значить до 4 квітня додаємо 14 днів і маємо остаточну відповідь: телефон задзвонив 18 квітня 1968 року!

— Підніміть руку, хто чув у нас дзвінок телефону? — запитала завдитсадком-яслами у Кодаках. Але ніхто з дітей руки не підняв. І з персоналу — теж. Телефони не дзвонили, бо ніхто їх тут не ставив.

Райвідділ рішив цю задачу так.

1. Прийняв замовлення 4 квітня.
2. Одержав наперед гроші.
3. Обіцяв у «найближчі 2 тижні».
4. Забув на другий день.
5. Не згадав і в «найдальші» 8 місяців 3 тижні і 5 днів 1968 року.

У Васильківських зв'язківців своя арифметика. На п'яти китах!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Після Нового року.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.**
Тел. **41-82-12**, 41-83-46, 41-83-79

Журнал «Перець» № 24 (802) (на украинском языке).

Підписано до друку 10. XII. 1968 р.
Папір 70×108¹/₈. 1 пап. арк. 2 друк. арк.

БФ 11377. Зам. 06431. Тираж 1 208 500 прим.

perec-ua. perec-ua.
Фотографував сторінки Анатолій Миколаєнко, опрацював Олег Леськів для спільноти:
http://perec-ua.livejournal.com
perec-ua. perec-ua.